

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. 'Εθές Πατησίων ἀριθ. 9.

Διευδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
ρος εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
κτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Γεωργίου Ὁρέ: ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ, ἠθικώτατον μυθιστόρημα μετὰ
εἰκόνων, μετάφρασις Π. Ι. Φέρμπον, (συνέχ.) — *Fortuné du Boisgobey*:
ΤΟ ΓΗΡΑΣΤΟΥ Κου ΛΕΚΟΚ, μετάφρασις Χαρ. Καλαϊσάκη, (συνέχ.)
'Ιουλίου Κλαρτῆ: ΤΟ ΣΙΓΑΡΟΝ, ἰσπανικὸν διήγημα.

**ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προκληρωτίς**

'Εν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.
'Εν Ῥωσίᾳ βούβλια 6.

Ὁ Ροβέρτος ἐπλησίασε τὰ χεῖλη του εἰς τὴν παρεῖάν της. (Κεφάλαιον Ε').

Παρακαλούνται οί ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ ὀλίγοι καθυστεροῦντες εἰσέτι τὴν ἀπὸ 1^{ης} παρ. Νοεμβρίου λήξασαν συνδρομὴν των ν' ἀποστείλωσιν αὐτήν.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ

[Συνέχεια.]

Ε'

ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ ΜΕΓΑΛΕΙΑ

Ἡ κόρη Κλαιρεφὸν ἀποχωρισθεῖσα τοῦ Γεωργίου, ἐπέσπευσε τὸ βῆμα τοῦ ἵππου τῆς· διότι ἐπεθύμει νὰ ἀπομακρυνθῇ ὅσον τάχιστα τοῦ ἀνθρώπου τούτου, πρὸς δὲ ἠσθάνθη κατ' ἀρχὰς μὲν συμπάθειαν, ἀποστροφὴν δὲ εὐθὺς ὡς ἀνεκάλυψεν ὅτι ἦτο Καρβαγάν.

Ἦθελε νὰ τον ἀποσοδήσῃ ἀπὸ τῆς μνήμης τῆς, ὡς τον ἀπεμάκρυνε καὶ ἀπὸ τοῦ προσώπου τῆς· ἀλλ' οὐδὲν ἤττον ἐνεφανίζετο ἐπιμόνωσ· πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς τὸ πρόσωπον τοῦ συνοδοιπόρου, τὸ εὐρὺ αὐτοῦ μέτωπον, οἱ διαυγεῖς ὀφθαλμοί, τὸ σοβαρὸν καὶ γλυκὺ στόμα.

Ἐλεγε δὲ καθ' ἑαυτήν :

— Ἐκ τῆς φυσιογνωμίας του φαίνεται νέος ἔντιμος καὶ εὐλικρινής, καὶ ὅμως εἶνε υἱὸς κακούργου.

Ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ὑποχωροῦσα παραδόξως, διανοεῖτο :

— Οὐχ ἤττον ὅμως ἴσως εἶνε ἀγαθὸς καὶ ἐντιμότερος.

Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἐξεγειρομένη κατὰ τῆς ἀνεξιτηγῆτος ταύτης συγχωρήσεως, προσέθετε :

— Τέλος πάντων δὲν εἶνε πιθανόν, ἀφ' οὗ δὲ τὸ λέγει καὶ ὁ λόγος· κατὰ μάνα κατὰ κύρι;... Κ' ἐπειτα δὲν τον εἶδες πῶς ἀποσβολώθη καὶ τὰ ἔχασεν ὅταν ἔμαθε τίνοσ εἶμαι; Καὶ πῶς ἔβλεπε κάτω τὰ μοῦτρα τοῦ! Πόθεν ἔρχεται αὐτὸς πάλιν διὰ νὰ καὶ βλάψῃ;

Ἡ Ἀντωνία δὲν ἠδύνατό ποτε νὰ φαντασθῇ ὅτι οἷος δῆποτε Καρβαγάν οὐδένα ἄλλον προορισμὸν εἶχεν ἐπὶ τῆς γῆς, ἢ νὰ ἐπιδιώκῃ τὸ κακὸν τῆς οἰκογενείας Κλαιρεφόν.

Οἴμοι! τὸ κακὸν, καὶ ὑπῆρχε κακὸν ὅπερ νὰ μὴ εἶχε πάθῃ;

Ὅποῖαν νέαν πληγὴν ἠδύνατό τις νὰ κατενέγκῃ κατὰ τῆς οἰκογενείας ταύτης, ἥτις ἐκίπτουσα κατὰ μικρὸν εἶχε καταντήσῃ εἰς πενίαν ὀλίγω διαφέρουσαν τῆς ἐνδείας!

Καὶ μετὰ βαθυτάτης μελαγχολίας ἢ νεῦνις, ἥτις ἦτο μόλις εἴκοσι τριῶν ἐτῶν, ἀνῆλθεν εἰς τὸ παρελθὸν ἐνθυμουμένη τὰς προσβολὰς τῆς βραδείας μὲν ἀλλ' ἀσφαλούς καταστροφῆς.

Ἐπανανέβλεπε τὸν πύργον πολυτελέστατα κεκοσμημένον, λαμπρὸν, καὶ ζωνρόν ὡς ὅτε ἦτο μικρὸν κοράσιον. Ἐπειτα δὲ καθ' ὅσον ἠλικιωτο, ἢ λαμπρότης τοῦ

οἴκου ἠλαττοῦτο, ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐν τοῖς στάβλοις ἵππων ἐμειοῦτο, ὡσαύτως καὶ ὁ τῶν θεραπόντων, τὰ ἐπιπλα, τετριμμένα ἔμμενον τὰ αὐτὰ, οὐδόλωσ ἀνανεούμενα.

Ἐνὶ λόγῳ ἢ φωλεᾷ ἐγένετο ὀλιγώτερον μαλακωτέρα, ὀλιγώτερον θερμότερα, ὀλιγώτερον κομψότερα, καὶ ἡ Ἀντωνία τὸ ἠσθάνετο, ἀλλὰ ἔνεκα τῆς ἀμεριμνησίας ἦν ἔχει ἢ νεαρὰ ἠλικία, δὲν ἐθεώρει τὴν κατάστασιν τοσοῦτον ἀξίαν προσοχῆς, μέχρι τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν ὁ ὀρθὸς λόγος ἐφώτισε τὸ πνεῦμα τῆς, ὠριμώτερον ἤδη ὄν, καὶ κατενόησεν ὅτι ἡ ἐνδεία καταφθάσασα ἔξω τοῦ πύργου Κλαιρεφόν ἔκρουε τὴν θύραν τολμηρὰ θέλουσα νὰ εἰσέλθῃ, καὶ ὅτι ὁ ἰσχυρότατος αὐτῆς σύμμαχος οὐδεὶς ἄλλος ἦτο ἢ αὐτὸς οὗτος ὁ μαρκήσιος.

Οὐδὲν πλέον ἠδύνατο νὰ ἀποκρύψωσιν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς ὀξυδερκοῦσ νεανίδος· συχνότατα δὲ ἐπὶ τῆς τραπέζης τοῦ εὐρυτάτου προδόμου τῆς οἰκίας ἔβλεπεν ἔγγραφα ἐπὶ χαρτοσήμου, καὶ φρικιώσα ἢ κόρη ἀνεγίνωσκε τὰς παγερὰς ἐκείνας καὶ πενθίμους τυπικὰς φράσεις τῆς γριφώδους κορακιστικῆς διαλέκτου τῶν δικαστηρίων.

Πάντοτε δὲ ὁ μαρκήσιος ἀπέτινε τὰ χρέη του.

Κατεβάλλετο πᾶσα προσπάθεια, ἀνεστρέφοντο πάντα τὰ βαλάντια, ἐγίνοντο ἔρευνοι εἰς τὰ μυχιαίτατα πάντων τῶν συρταρίων, καὶ ὡς βότρυσ σταφυλῆς πεπιεσμένης, δὲν ἔτι μᾶλλον πιέζουσιν ἵνα ἐκθλίψωσιν καὶ τὴν ὑστάτην τυχὸν σταγόνα, τὰ γηραιὰ λείψανα τῶν «περασμένων μεγαλείων» οὐδ' αὐτῶν τῶν χρυσωμάτων τῶν τοίχων ἐξαιρουμένων παρεῖχον τὸ ἀπαιτούμενον ποσὸν τῶν χρημάτων πρὸς ἀπότισιν τῶν χρεῶν.

Ὄντως ἦτο σφόδρα συγκινητικὸν καὶ λυπηρὸν!

Ἡ ἀδιάλειπτος αὐτῆ ἐλάττωσις τῆς πατρικῆς περιουσίας οὐδόλωσ ἐπηρέαζε τὰ τῆς συντηρήσεως καὶ τῆς καθημερινῆς τροφῆς.

Ἐζῶν ἐκ τῶν προσόδων τῶν ὑπολειπομένων γαιῶν.

Τὸ ὀρνιθοτροφεῖον ἐχορήγει κρέας, ὁ λαχανόκηπος λάχανα καὶ ὄσπρια, ἢ δὲ ἔπαυλις ἄλευρον, πρόβια καὶ βοῦς.

Ἐθερμαίνοντο διὰ τῶν δένδρων τοῦ περαιοῦ, ἔτρεφον τοὺς ἵππους διὰ τοῦ χόρτου τῶν λιβαδιῶν.

Τὰ πάντα, ὡς βλέπετε, ἦσαν ἀφθονα· ἀλλὰ τὸ χρῆμα ἦτο πολὺ σπάνιον.

Καὶ ἡ κόρη Κλαιρεφόν ἔρραπτεν αὐτὴ τὰς ἐσθῆτάς τῆς!

Ἀλλ' ὁ μαρκήσιος ἀσχολούμενος εἰς τὴν λύσιν τίς οἶδε τίνοσ προβλήματος, ἐφαίνετο οὐδόλωσ ὑποπεύων τὴν ἀπογύμνωσιν ταύτην. Ἀληθῶς δ' εἶπειν δὲν ὑπέφερε τίποτε.

Ἀφ' ἧς δὲ ἡμέρας ἢ Ἀντωνία ἐνόησε τὴν ἀμηχανίαν, εἰς ἣν εἶχε ῥίψῃ ὁ μαρκήσιος τὴν οἰκογένειάν του, πάντα λίθον ἐκίνησεν ἵνα ἀπαλλάξῃ τὸν πατέρα τῆς οἴας δῆποτε ἐνοχλήσεως προερχομένης ἐκ τῆς δυσχεροῦσ ταύτης καταστάσεως.

Περίεβαλεν αὐτὸν διὰ τῆς στοργῆς

τῆς, ὡς διὰ τείχους ἀποκλείσασα, οὕτως εἶπειν, αὐτὸν ἀπὸ πάσης δυσαρρεσκείας καὶ ἀφίνουσα εἰς ἑαυτὴν μόνον πάσας τὰς μερίμνας.

Μητρικὴν στοργὴν ἐδείκνυε πρὸς τὸ γηραιὸν ἐκεῖνο παιδίον, τὸ αἰείποτ' εὐφραίνόμενον ἐπὶ τῇ προσδοκίᾳ τῆς ἐκπληρώσεως τῶν ὀνείρων του, καὶ διηνεκῶσ ἀναπτερούμενον ὑπὸ τῆς ἐλπίδος, ὅτι θὰ κατορθώσῃ ἐφεύρεσιν τινα μέλλουσαν νὰ παράσῃ εἰς τὴν οἰκογένειαν ἑκατοντάπλάσιον κέρδος τῆς μέχρι τοῦδε ζημίας.

Περὶ ἐνὸς μόνον πράγματος δὲν ἠδύνατο ἢ Ἀντωνία νὰ ἐξαπατήσῃ τὸν πατέρα τῆς.

Ἀπὸ διετίας ἦτο μεμνηστευμένη τὸν νεαρὸν ἀξιώματικὸν Κροϊμενίλ, ἀλλὰ παρέτεινε τὸν γάμον ἀναβάλλουσα ἐκάστοτε τὴν τέλεσιν αὐτοῦ.

Ὁ μνηστῆρ ἦτο νέος κομψός, ἀξιεραστόσ εὐφυῆς, υἱὸς ἀνωτέρου δικαστικοῦ λειτουργοῦ.

Τὸ συνοικέσιον τοῦτο εἶχεν ἀποφκισθῆ ἐν ἐποχῇ καθ' ἣν ὁ μαρκήσιος ἐφαίνετο ἔτι κάτοχος τῶν κτήσεών του, καὶ ἐνομιζετο σχεδὸν τετελεσμένον.

Τὰ πάντα ἦσαν ἔτοιμα, ὅτε αἴφνης καὶ παρ' ἐλπίδα ἢ κόρη Κλαιρεφόν μεταβάλλει γνώμην, καὶ προβάλλουσα ὡς ἀφορμὴν τὸν θάνατον συγγενοῦσ τινος μεμακρυσμένης, ἀπαιτεῖ τὴν ἀναβολὴν τῶν γάμων.

Ἡ θεία Ἰσαβέλλα ἀναλαβοῦσα νὰ ἀναγγεῖλῃ αὐτῇ πρὸς τὸν Κροϊμενίλ τὴν νέαν ἀπόφασιν τῆς Ἀντωνίας, ἐξετέλεσε τὴν ἀποστολὴν τῆς μετὰ τῆς συνήθους αὐτῇ τραχύτητος, μετριαζομένης ὅμως ὑπὸ ἀσυνήθους συγκινήσεως.

Παρηγοροῦσα τρόπον τινὰ τὸν μνηστῆρα εἶπε πρὸς αὐτὸν :

— Ἦγαπητέ με, βλέπεις, ἢ ἀνεμψιά μου δὲν εἰξεύρω πῶσ ἐκάνεθῃ εἰς τὸν μισθόν τῆς νὰ μὴ σὰς ὑπαρδερευθῇ τὴν τριμηνίαν τάβτην... Πρέπει τὸ λοιπὸν νὰ τὸ πάρετε ἀπόφασιν καὶ νὰ μὴ σε κακοφανῇ...

Ἐπειδὴ δὲ ὁ μνηστῆρ ἐφαίνετο λυπούμενος ἐπὶ τῇ ἀναβολῇ τῆς εὐδαιμονίας του, ἢ θεία Ἰσαβέλλα ἀνεφάνησε μετὰ συγκινήσεως, ἢ ἔνεκα οἱ βερβαρισμοὶ ἐπολλαπλασιασθήσασιν :

— Ὡ! ἤναμνίτε παρακαλῶ, δὲν εἶνε τίποτε...

Ὁ μνηστῆρ ὡς ἄνθρωπος εὐ ἠγμένος ἐπέισθη ἀνευ ἀντιρρήσεως, ζητήσεσ μόνον νὰ τῷ ἐπιτραπῇ νὰ φοιτᾷ ὡς καὶ πρότερον. Ἐννοεῖται ὅτι τῷ ἐπετράπη ἀσμένως.

Καὶ αὐτὸς δὲ ὁ μαρκήσιος ἐξεδήλωσε τὴν λύπην του διὰ τὴν ἀπόφασιν τῆς κόρης του καὶ τὴν ἠρώτησε τὴν αἰτίαν. Ἀλλ' οὐδὲν σαφὲς ἔμαθε παρ' αὐτῆς. Εὖρε δὲ αὐτὴν ἀτάραχον, μειδιώσασ καὶ ἀποκρινομένην εἰς τὰς ἐρωτήσεις του διὰ τῶν λέξεων τούτων :

— Εἶμαι πολὺ εὐτυχῆς μαζί σας... Ἄσ περιμένω ἀκόμη.

— Ἀλλ' ἀγαπητῆ μου, ὑπέλαβεν ὁ γηραιός, ὅταν σε ὑπανδρεύσω, τότε θὰ

ήσυχάσω και ἐγώ... Δὲν εἰξεύρεις πόσον φοβερὰ φροντίς εἶνε εἰς ἐμέ ἢ ἀποκατάστασίς σου; . . . Διότι τί θὰ γίνῃς ἂν ἐγὼ αἰφνης λείψω;

Ἡ Ἀντωνία καὶ ἡ θεία Ἰσαβέλλα ἀπέβλεψαν πρὸς ἀλλήλας, λεπτόν μειδίαμα ἀνέτειλεν ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς νεάνιδος, ἥτις λαμβάνουσα τὴν πολιὰν κεφαλὴν τοῦ γηραιοῦ παιδίου καὶ διὰ τῶν δύο χειρῶν καὶ θωπεύουσα αὐτὴν ἡσύχως, εἶπε μετὰ φωνῆς συγκεκινημένης:

— Μὴ σὰς μέλη, πατέρα μου, ὁ γάμος αὐτὸς θὰ γίνῃ, ἀργὰ ἢ γρήγορα... Ποτὲ νὰ μὴ με βιάζετε.

Καὶ μεταβαλοῦσα τόνον φωνῆς εἶπε μετὰ φαιδρότητος:

— Καὶ ἔπειτα δὲν εἰξεύρετε ὅτι ἔχω κακὸν χαρακτῆρα... διότι ἐπῆρα λιγάκι καὶ ἀπὸ τοῦ Σαιμμῶρ, καὶ διότι κανεὶς δὲν μ' ἐβίασε ποτὲ νὰ κάμω ὅ τι θέλω!

Ὁ μαρκήσιος ἀκούσας ταῦτα διενοήθη:

— Κάτι μου κρύπτει, καὶ ἡ θεία τῆς θὰ εἶνε μέσα εἰς τὴν ὑπόθεσιν... Ὅπως δήποτε μίαν ἀπὸ αὐτὰς τὰς ἡμέρας θὰ σαφηνισθοῦν τὰ πράγματα.

Ἐὰν ὁ γηραιὸς ἐφευρέτης, ἀντὶ νὰ ἀνακουῆ ἐν τῷ κενῷ κρανίῳ του τὰ παράλογα αὐτοῦ σχέδια, ἐξήταζε τοὺς λογαριασμούς του, θὰ ἠδύνατο νὰ συνδυάσῃ πρὸς τὴν ἀπόφασιν τῆς Ἀντωνίας τὴν λήξιν συναλλαγματοῦ διακοσίων χιλιάδων φράγκων, καταβροχθισθέντων ὑπὸ τοῦ φρέατος τοῦ Μεγάλου Πηλωρυχείου, καὶ θὰ ἐνόει διὰ τί ἡ κόρη του δὲν ἤθελε νὰ ὑπανδρευθῆ, ἐν ἀγνοίᾳ τὸν ποιήσασα γενναίαν θυσίαν, ἕνα μὴ κατασχεθὲν πωληθῆ μέρος τῶν κτημάτων.

Ὁ μαρκήσιος ὅστις οὐτε προσήλου τὸν νοῦν του ἐπὶ ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ πράγματος, ἐπανέλαβε τὸ ῥοῦν τῶν ἐργασιῶν του.

Ἄλλ' ὅμως ὑπελείπετο ἐν τῇ καρδίᾳ του μικρὰ τίς ὑποψία καὶ ἐκ διαλειμμάτων ἔλεγεν:

— Ἐ; κόρη μου, ἀ'μ ὁ Κροϊμενίλ; Πότε θὰ γίνουν οἱ γάμοι;

— Τὸ ἔχω καὶ αὐτὸ εἰς τὸν νοῦν μου, πατέρα μου, ἀπεκρίνετο ἡ Ἀντωνία ἡσύχως μειδιῶσα.

Ὁ μνηστὴρ ἤρχετο κατὰ πάντα δεύτερον ἢ τρίτον μῆνα, καὶ μένων ἐν τῷ πύργῳ ἡμέρας τινάς, ἐθῆρευε μετὰ τοῦ Ῥοβέρτου, ἐξήρχετο εἰς περίπατον ἔπιππος μετὰ τῆς μνηστῆς του καὶ πάλιν ἀπῆρχετο, ἐκκρεμοῦς αἰείποτε διατελοῦντος τοῦ ζητήματος τοῦ γάμου.

Οἱ κάτοικοι ἐμπαίζοντες τὸν μνηστῆρα ἔλεγον μεταξύ των ὅτι ὁ γάμος θὰ γίνῃ «τὸν μῆνᾶ που δὲν ἔχει ἀββάχτον».

Ἡμέραν τινὰ ἡ Ἀντωνία ἐξεληθοῦσα εἰς ἐκδρομὴν, παρεσύρθη ὑπὸ τοῦ βέβηματος τῶν ἀνκμησεων καὶ διερχομένη παρὰ τὸ Μέγα Πηλωρυχεῖον ἐστάθη αὐτομάτως.

Εἶχε λησμονήσῃ τὰ πάντα, καὶ τὴν ἀλόκοτον συνάντησιν, καὶ τὴν ἐπείγουσαν ὄραν.

Ἀφήσασα τὰς ἡνίας χαλαρὰς ἐπὶ τοῦ τραχήλου τοῦ ἵππου ἐκάθητο ἀκίνητος.

Ἐβλεπεν ἀπέναντι τὰ διάφορα βιομηχανικὰ ἔργα, ἅτινα ὁ πατὴρ τῆς εἶχε καταλίπη, ἀφ' οὗ ἐπὶ ἔτη πολλὰ κατεδεδάπνησεν εἰς αὐτὰ περιουσίαν ὄλην, πρὸς ζημίαν ἀνεπανόρθωτον τοῦ τε παρελθόντος, τοῦ παρόντος καὶ τοῦ μέλλοντος τῆς οικογενείας.

Καὶ ὅμως ποσάκις ἡ Ἀντωνία εἶχεν ἀκούσῃ τὸν πατέρα τῆς δεικνύοντα τὸν λόφον καὶ ἀνακραζόντα:

— Αὐτοῦ δὲ εἶνε ἡ τύχη τῆς οικογενείας μας!

Διὰ πκντοίων πειραμάτων εἶχε κατορθώσῃ νὰ κερδαίνῃ ἱκανὸν ποσόν, παράγων ἄσθεστον ἀρίστης ποιότητος. Ἄλλὰ δὲν ἤρκετο εἰς τὸ βέβαιον καὶ ἀσφαλὲς τοῦτο κέρδος, ἤθελε νὰ ἐφευρῇ νέους τρόπους παραγωγῆς διὰ νέων μηχανῶν τῆς ἐφευρέσεώς του τελειωτέων.

Ἐδαπάνᾳ λοιπὸν τὰ εἰσπραττόμενα, διασκορπίζων αὐτὰ εἰς τοὺς τέσσαρας ἀνέμους, καὶ οὕτω τὴν ἐπιτυχίαν τὴν διὰ τῆς εὐθείας καὶ συνήθους ὁδοῦ εὐκόλως ἐρχομένην ἐξημάνιζεν ἢ ἀποτυχία, ἐξορμῶσα ἐξ ἄτραπῶν σκολιῶν καὶ δυσβάτων.

Καὶ ἡ καταστροφή διεδέχετο τὴν εὐμερίαν.

Ἡ Ἀντωνία καὶ τοὶ βλέπουσα τὰς ἐπανειλημμένας ἀποτυχίας τοῦ πατρός τῆς, ἠσθάνετο ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς θάλλουσαν ἐσχάτην τινὰ ἐλπίδα καὶ διενοεῖτο:

Μὰ τέλος πάντων ὁ πατὴρ μου κάτι θὰ εἰξεύρῃ, ἀφοῦ ἐπιμένει τόσον, καὶ θὰ ἐπιτύχη βέβαια, καὶ μίαν ἡμέραν ὡς ἐκ θαύματος οἱ ὀγκῶδεις λίθοι τοῦ λόφου θὰ μετατραποῦσιν εἰς χρυσόν.

Ἀίφνης ἀντήχησε μακρόθεν ὁ κῶδων ὁ προσκαλῶν εἰς τὸ πρόγευμα, καὶ ἀπέσπασε τὴν Ἀντωνίαν ἀπὸ τῶν ὀνειρων τῆς.

Ἐμάστιξε τὸν ἵππον τῆς, ὅστις κελπάζων ἔφερεν αὐτὴν τάχιστα πρὸ τῆς κιγκλιδωτῆς πύλης τοῦ πύργου.

Σταθεῖσα ἐκεῖ ἔσεισε τὴν κεφαλὴν τῆς, ὡς ἐὰν ἤθελε νὰ ἀποτινάξῃ τὴν κατῆφειάν τῆς, ἐσχημάτισε τὸ πρόσωπόν τῆς ἐπὶ τὸ φαιδρότερον, διῆλθε τὴν ἀπέναντον ἀυλὴν, ἐπήδησε μόνη ἀπὸ τοῦ ἵππου, ἤνοιξε τὴν θύραν τοῦ ἵπποστασίου, καὶ ἀποχαλινώσασα τὸν ἵππον, ἀρῆκεν αὐτὸν νὰ πορευθῆ πρὸς τὴν φάτνην βρῖθουσαν δροσεροῦ χόρτου.

Ἐπειτα ἀνασύρασα τὸ σύρμα τῆς ἐσθῆτος καὶ κρεμάσασα αὐτὸ ἀπὸ τοῦ βραχίονός τῆς, ἐπορεύθη εἰς τὸ ἐστικτόριον πρᾶκτολοιοῦντος τοῦ λαγωνικοῦ.

Τὸ ἐστικτόριον ἦτο αἰθουσα εὐρεία ἐστρωμένη διὰ μαρμαρίνων πλακῶν ἐρυθρῶν καὶ λευκῶν, ἥς ἡ ὀροφὴ ἐκοσμεῖτο διὰ φκτνωμάτων ἐχόντων ἐπιγεγλυμμένα τὰ οἰκόσημα τοῦ οἴκου Κλαίρεφόν' ἐπὶ τῶν τοίχων ἐστηρίζοντο σκευοθηκαὶ τορευταί, ὧν αἱ σανίδες ἔφερον σκευὴ ὀλάργυρα κατασκευῆς παλαιᾶς, ἔσχατα λείψανα «περσμένων μεγαλείων!».

Εἰσελθοῦσα ἡ Ἀντωνία εἰς τὸ ἐστικτόριον εἶδε καθημένους περὶ πρᾶπεζαν εὐρυτάτην τέσσαρας ἀνθρώπους προγυμνατιζόντας ὑπὸν ῥέτι δὲ αὐτοὺς γηραιὸς θεράπων.

Ἐξ ἀριστερῶν τοῦ μαρκησίου Κλαίρεφόν ἦτο μία θέσις κενή, ἢ τῆς ὑστερησάσης Ἀντωνίας, ἐκ δεξιῶν ἐκάθητο ἡ γηραιὰ κόρη Σαιμμῶρ, ἡ πελώριον ἔχουσα τὸ σῶμα καὶ κατὰστικτον τὸ κατακόκκινον πρόσωπόν τῆς ἀντικρῶ ἐκάθητο ὁ Ῥοβέρτος καὶ ἄλλοις τίς ὑψηλὸς καὶ πελιδνός, φαλακρὸς εἰς τὸ ἔπακρον, οὐδὲ μίαν κἂν τρίχα ἔχων ἐπὶ τοῦ προσώπου, καὶ φορῶν δίοπτρα χρυσόδετα, δι' ὧν ἐφάνετο τὸ ἀμφίβολον βλέμμα τῶν ὀφθαλμῶν του.

— Ἄ! νὰ τὴν ἡ κόρη μου! ἀνεφώνησεν ὁ μαρκησιος περιχαρῆς... Ἀγαπητὴ μου, ἤρχιζα νὰ ἀνησυχῶ... Εἶπα καὶ ἐσήμαναν τρεῖς φορὰς τὸν μέγαλον κῶδωνα διὰ νὰ λάβῃς εἰδήσιν... Ἐπῆγες λοιπὸν πολὺ μακρὰν;

— Ἐπῆγα εἰς τὴν ἔπαυλιν, πατέρα μου, ἀπῆντησεν ἡ κόρη ἀσπαζομένη τὸν γηραιόν. Τὰ παιδιὰ τοῦ ἐπιστάτου εἶνε ἄρρωστα καὶ ἐπῆγα νὰ μάθω τί κάμνουν... Καλημέρα, ἀγαπητὴ μου θείτσα!

— Καλημέρα, δροσούλα μου!... Ἐλα νὰ σε μυρίσω... Εὐωδιάζεις δροσιὰν καὶ πούλουδα.

— Ἐσὰς πρέπει νὰ το εἰπῶ ἐγὼ, θείτσα μου... Εἰσθε σήμερα μιὰ χαρὰ, λάμπετε σὰν τὸν ἥλιον.

— Καλὰ! καλὰ! κόλακα! ἤρχισες πάλιν τὰ σχολακία σου; ὑπέλαβε διὰ τῆς ἀρρενωπῆς φωνῆς τῆς ἡ γηραιὰ κόρη, λάμπω βέβαια σὰν τὸν ἥλιο... ὅταν βασιλεύῃ!

Καὶ ἐμειδιάσεν. Ὅλον δὲ τὸ κατακόκκινον πρόσωπόν τῆς ἔλαμψεν ὑπὸ τοῦ πελωρίου ἐκείνου μειδιάματος.

Ἡ Ἀντωνία περιῆλθε τὴν τράπεζαν, ἐρράπισε φιλικῶς τὸν ἀδελφόν τῆς διερχομένη ὀπισθεν αὐτοῦ, καὶ τείνουσα τὴν δεξιὰν πρὸς τὸν τρίτον συνδαιτυμόνα ὅστις εἶχεν ἐγερθῆ λίαν φιλοφρόνως, εἶπε πρὸς αὐτόν:

— Καλῶς ὠρίσατε, κύριε Μαλεζῶ, πόσον χαίρω διότι σὰς βλέπω... Σὰς παρακαλῶ νὰ με συγχωρήσετε, δὲν εἰξεύρα ὅτι θὰ λάβω τὴν εὐχαρίστησιν νὰ σὰς εὐρῶ ἐδῶ ἐπιστρέφουσα Πῶς πηγαίνουν αἱ ἐργασίαι; Ἡ κυρία Μαλεζῶ εἶνε καλὰ;

— Ὅλοι δεσποινίς, ὅλοι εἶνε ἐξαιρέτα δεσποινίς, εἰς τὰς προσταγὰς σὰς... δεσποινίς, ἀπεκρίθη ὁ συμβολαιογράφος, ὅστις κατὰ παλαιὰ κακὴν ἔξιν κητέκλειε πᾶσαν φράσιν του ἐπιφανῶν: Κύριε, Κυρία, Δεσποινίς καὶ νὰ τον ἠκούετε εἶχέ τι τὸ παράξενον καὶ γελίοτον.

— Χαίρω πολὺ! εἶπεν ἡ νεανίς καὶ ἐκάθισθε πλησίον τοῦ πατρός τῆς.

Στρεφόμενη δὲ πρὸς τὸν γηραιὸν ὑπὸν ῥέτιν εἶπε πρὸς αὐτόν:

— Μὴ πᾶς νὰ φέρῃς τίποτε θάρχισω ἀπὸ ὅτι εὐρίσκεται εἰς τὸ τραπέζι... Εἶμαι φόβια τῆς πείνας σήμερα...

Καὶ ἤρχισε νὰ τρώγῃ.

Ἦτο δὲ μία χαρὰ νὰ τὴν βλέπῃ τις τρώγουσαν ζωηρὰν καὶ εὐθυμον.

[Ἐπεται συνέχεια].

Π. ΦΕΡΜΠΟΣ.

FORTUNÉ DU BOISGONNEY

ΤΟ ΘΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ^{ΟΥ} ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια].

ΚΓ'

Τὴν ἐπαύριον τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ὁ κύριος Τολβιάκ ἔκαμε δύο ἀνωφελείς ἐπισκέψεις, τὴν μίαν εἰς Βουλώνην, τὴν δὲ ἄλλην εἰς τὸν σιδηρόδρομον τῆς Ὁρλεάνης, μακρὰ σειρὰ φιλοπεριέργων ἐξετείνετο πρὸ τῆς θύρας τῆς Μόργης. Ἡ γυνὴ μὲ τὴν δάμα τῆς πίκας, ὅπως ἀπεκάλουν τὴν δυστυχῆ δολοφονηθεῖσαν αἰέφνημερίδες καὶ τὸ κοινόν, ἢ κυρία τοῦ περιπέρου, ὅπως ἔλεγον εἰς τὴν ἀστυνομίαν, ἦτο ἐκτεθειμένη ἀπὸ τῆς προτεραίας ἐπὶ μιᾷ πλακῶς τοῦ διὰ τὴν ἔκθεσιν τῶν πτωμάτων προσδιορισμένου χωρίσματος. Ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας ἔσχε τὴν πρόνοιαν νὰ ταριχευθῆ, ἅμα ὡς ἀνεκαλύφθη τὸ ἀνήκουστον κακούργημα, ὅπερ ἀπησχόλει ὁλοῦς τοὺς Παρισίους, καὶ ὀλίγον ἀργότερα ἀπεφάσισε νὰ διατάξῃ τὴν εἰς τὴν Μόργην ἔκθεσιν.

Οἱ ἐμποδίσαντες αὐτὸν λόγοι ἵνα προστρέξῃ ἐκ τῆς πρώτης στιγμῆς εἰς τὸ θλιβερόν τοῦτο μέσον τῆς δημοσιότητος, δὲν ὑφίσταντο πλέον. Ἐπειδὴ ἡ εἰδησις εἶχεν ἤδη διατρέξει τὴν Εὐρώπην, καὶ εἶχε μάλιστα διαβῆ καὶ τὸν Ἀτλαντικόν, δὲν ὑπῆρχε πλέον ἐλπίς ὅτι ὁ δολοφόνος, ἐνθαρρυνόμενος ὑπὸ τῆς σιωπῆς, θὰ ἤρχετο νὰ ἐμπέσῃ εἰς τὸ δίκτυον. Ἄλλως τε, εἶχεν ἤδη ἔλθει, καὶ κατάρθωσε νὰ διαφύγῃ, ἄρα ἦτο ἐπόμενον ὅτι δὲν θὰ ἐπανήρχετο ποτὲ πλέον ἐν τῇ ὁδῷ Ἀρβαλέτ. Ὑπώπτειον μάλιστα, καὶ εὐκόλως, ὅτι διέβη ἤδη τὰ σύνορα.

Ἐν τούτοις, οὐδεμίαν ἐλπίδα ἐπιτυχίας ἤθελον νὰ παραμελήσωσιν.

Εἶνε ἀποδεδειγμένον ὅτι οἱ φονεῖς ἔχουσι τὰσιν τινὰ ὅπως ἔρχωνται καὶ περιφέρονται πῆριξ τοῦ θεάτρου τοῦ κακούργηματος αὐτῶν καὶ τοῦ πτώματος τοῦ θύματος τῶν, καθὼς οἱ λαγῶφοι μετὰ μακρὰν ἐν τῷ δάσει περιπλάνησιν, ἔρχονται νὰ φονευθῶσιν εἰς τὸ μέρος ἀφ' οὗ τὸ πρῶτον διέβησαν.

Ἡ Μόργη τοὺς προσελκύει, καθὼς τὸ φῶς τὰς δυστυχεῖς χρυσαλλίδας τῆς νυκτός, αἵτινες φέρουσιν ἐπὶ τῆς ράχως τὴν εἰκόνα κρανίου νεκροῦ. Ἄλλως τε, εἰς τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν, ἦτο πρὸ πάντων ἀνάγκη ν' ἀναγνωρισθῆ ἡ γυνή, διότι, ἐλλείψει βεβαιώσεως τῆς ταυτότητός τῆς, οἱ ἐπιφορτισμένοι τὴν καταδίωξιν τῆς παραδόξου ταύτης ὑποθέσεως διακρίσται ἑσταμάτων ἀποτόμως ἅμα τῇ ἐναρξεί τῶν ἐρευνῶν τῶν.

Ἡ ταρίχευσις τοῦ πτώματος ἐπέτρεπε νὰ παρατείνωσιν τὴν ἔκθεσιν αὐτοῦ πέραν τοῦ κεκανονισμένου χρόνου, ὅστις δὲν ὑπερβαίνει τὰς ἐβδομηκοντα δύο ὥρας, καὶ

ἐπειδὴ ὁ φόνος οὗτος ἐνεποίησε μεγάλην ἐντύπωσιν, ἠδύνατο νὰ ὑπολογίσωσιν, ὅτι πλέον τοῦ ἡμίσεως τῶν κατοίκων τῶν Παρισίων θὰ ἤρχετο νὰ ἰδῶσι θέαμα, ὅπερ αἰετοτε κινεῖ τὴν γενικὴν περιέργειαν.

Εὐνόητον καθίσταται ὅτι εἶχον πρὸς τοῦτο ληφθῆ αἱ ἀναγκαῖαι προφυλάξεις. Ὁ γραφεὺς εὐρίσκειτο ἵνα δεχθῆ τὰς ἐν ἐνδεχομένη περιπτώσει ὑποβληθησομένας αὐτοπροαιρέτους καταθέσεις, ἐντὸς δὲ τῆς εἰς τὸ δημόσιον ἀνοικτῆς αἰθούσης περιεφέροντο κύριοι, ἔχοντες ἐξαιρετὸν ὄρασιν καὶ λεπτοτάτην ἀκοήν, μυστικοὶ πράκτορες, εὐπρεπῶς ἐνδεδυμένοι, τοποθετημένοι δ' ἐκεῖ ἐπὶ τούτῳ ἵνα ἀκούωσι τὰς συνδιαλέξεις καὶ παρατηρῶσι τὰς μορφάς.

Οὕτω λοιπόν, ἡ παγίς εἶχε τεχνηέντως στηθῆ, καίτοι παρὰ τὴν γνώμην τοῦ Τολβιάκ. Ὁ ἀρχηγὸς διετείνετο ὅτι κατ' οὐδὲν θὰ ὠφέλει τὸ τετριμμένον τοῦτο μέσον, καὶ ὑπέσχετο ν' ἀνακαλύψῃ τὸν ἔνοχον διὰ μέσων ἰδικῶν του, καθ' ὃν κείρον ἡ ἀστυνομικὴ ἀσφάλεια θὰ κατέτριβε τὸν χρόνον εἰς τὴν κατόπτεισιν τῆς ἐκθέσεως.

Ἡ ἀστυνομία ἐνέκρινε νὰ προβῆ εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ μέτρου τούτου, καὶ ἤδη δὲν μετεμελεῖτο διὰ τοῦτο, διότι ἡ Μόργη ἐπολιορκεῖτο κατὰ γράμμα ὑπὸ τοῦ πλήθους. Παρομοίαν συροὴν δὲν εἶχον ἰδεῖ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ παιδὸς τῆς Βιτλέτ, ὅπερ ἐξετέθη ἐπὶ πλέον τοῦ μηνός, καὶ ὅπερ ἐπὶ τέλους ἀνεγνωρίσθη.

Ἡλιζὸν λοιπόν ὅτι, καὶ τὴν φορὰν ταύτην, ἐν τῷ μέσῳ χιλιάδων θεατῶν τῶν δύο φύλων, ἴσως ἡμέραν τινὰ εὐρίσκετό τις νὰ εἴπῃ: «ἡ γυνὴ αὕτη φέρει τὸ δεῖνα ὄνομα» ἢ ἀπλῶς μόνον: «εἶδον αὐτὴν εἰς τὸ δεῖνα μέρος, συναναστρέφετο τὸν δεῖνα».

Μέχρις οὐ δ' ἐπέλθη ἡ ἐπιθυμητὴ αὕτη περίπτωσις, οἱ μυστικοὶ ὑπάλληλοι εἶχον ὄμμα ἀγρυπνον, ὅπως ἐπωφεληθῶσιν αὐθωρεῖ, ἂν παρουσιαζέτο.

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας προσεκόλλησεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν αὐτῶν τὸν Πιεδούσην καὶ Πήγασην, οἵτινες, ἐκτὸς τῆς ἐγνωσμένης ἰκανότητος αὐτῶν, εἶχον καὶ ἰδιαιτέρην τῆς ὑποθέσεως γνῶσιν. Ἐβασίζετο πρὸ πάντων ἐπὶ τοῦ Πιεδούση, ὅστις, τοσοῦτον ἐπεθύμει νὰ ἐπανορθῶσιν τὴν ἀνοησίαν του, ὥστε κατέβαλε πολὺν ζῆλον καὶ προθυμίαν ἐκτακτον, ὅπως ἀνακαλύψῃ τοὺς αὐτουργούς.

Δὲν εἶχεν ἔτι παρηγορηθῆ, ὁ δυστυχὴς, διότι ἄφησε νὰ τῷ διαφύγῃ ὁ δολοφόνος, ὃν ἀδιακόπως ἐσυλλογίζετο. Καὶ τὴν νύκτα ἔτι αὐτὸν ὠνειρεύετο, ἐκ φόβου δὲ μήπως λησμονῆσει τὰ διακριτικὰ σημεῖα, ἅτινα εἶχε παρατηρήσει, ἔσπευσε νὰ τὰ σημειώσῃ εἰς τὸ σημειωματάριόν του. «Ὅλοι οἱ μὲ μακρὰς τρίχας ἐπενδύται καὶ αἱ μάλ्लιναι ρινοσκεπαί, ἅς συνήντα καθ' ὁδόν, ἐφείλκων τὴν προσοχὴν του, ὅταν δὲ μάλιστα τὸ φέρον αὐτὰ ἄτομον συνέπιπτε νὰ ἔχῃ ὀφθαλμούς ζωηρούς, γένειον μέλαν καὶ ὀφρῦς πυκνάς, ὁ

ἀκάματος ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος ἐπέμενε νὰ παρακολουθῆ αὐτό.

Καίτοι αἱ ἐπανειλημμένα αὐταὶ καταδιώξεις εἰς οὐδὲν ἀποτέλεσμα εἶχον εἰσέτι ἀπολήξει, ἐν τούτοις ὁ Πιεδούσης οὐδὲν ἄπεθαρρύνετο. Ὁργίζετο μόνον ὅτι ὀλίγον μετεχειρίζετο αὐτὸν ὁ Τολβιάκ.

Μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης αἱ σχέσεις αὐτοῦ μετὰ τοῦ ἀρχηγου, πρὸς ὃν εἶχε συστήσει αὐτὸν ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας, περιωρίζοντο ἀπλῶς εἰς βραχεῖαν ἡμερησίαν συνέντευξιν, κατὰ δὲ τὴν διάρκειαν τῆς συντόμου ταύτης ἐν ὑπαίθρῳ συνδιαλέξεως ὁ Τολβιάκ μόνον πληροφορίας ἐζήτει, ἀλλ' οὐδεμίαν ἔδιδεν.

Εἶνε ἀληθὲς ὅτι εἶχεν ὑποσχεθῆ εἰς τὸν βοηθόν του ἀμοιβὴν χιλίων φράγκων ἐὰν κατόρθου νὰ συλλάβῃ τὸν ἀνθρωπον, ὅστις περιεφέρετο εἰς τὸ περίπτερον τὴν νύκτα τῆς Κυριακῆς πρὸς τὴν Δευτέραν, καίτοι ὅμως δὲν ἦτο πλούσιος ὁ Πιεδούσης προὔτιμα τὴν δόξαν τῶν χρημάτων, τὴν ἐπανόρθωσιν τῆς ἀντιμισθίας.

Ἄλλως τε, ὁ κύριος Λεκὸς δὲν εἶχε ποσῶς συνειθίσει αὐτὸν εἰς τοὺς βρετανικοὺς τοῦτους τρόπους. Ὁ κύριος Λεκὸς ἐξήσκει τὴν ἀστυνομικὴν ὑπηρεσίαν κατὰ τὸ γαλλικὸν σύστημα, ὅταν δὲ μετεχειρίζετο τὸν Πιεδούσην ἐνεπιστεύετο αὐτῷ πολλὰ πράγματα.

Ἐν τούτοις, ὁ Πιεδούσης ἀνεγνωρίζε τὴν ἀξίαν τοῦ Τολβιάκ, καὶ ἐζήτει μόνον πῶς καλλίτερον νὰ τὸν ὑπηρετήσῃ. Ἐπειδὴ δὲ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ προϊστάμενός του ἔδωκεν αὐτῷ ἄδειαν ἀπουσίας μέχρι τῆς ἐπαύριον, οὗτος ἔσπευσε νὰ ζητήσῃ παρὰ τοῦ ἀρχηγου τὴν ἄδειαν νὰ χρησιμοποιήσῃ τὰς ὥρας τῆς σχολῆς εἰς τὸ νὰ ἐπισκοπῆ μέχρι τῆς ἐσπέρας τοὺς ἐπισκεπτομένους τὴν Μόργην.

Ἡ ἄδεια ἐχορηγήθη αὐτῷ εὐκόλως, καὶ λαβὼν συναρρωγὸν τὸν Πήγασην, ἦλθε λίαν πρῶτὸ νὰ συνεννοηθῆ μετὰ τοῦ γραφεως, ὅστις λίαν ἀβροφρῶως παρεχώρησεν αὐτῷ μικρὸν δωμάτιον, παρακείμενον τῇ αἰθούσῃ τῆς ἐκθέσεως. Ὁ τοῖχος τοῦ δωματίου τούτου εἶχεν ὁπάς, τεχνηέντως ἀποκεκρυμμένας καὶ καταλλήλους, ὅπως ἐπισκοπῆ τις τὸ πλῆθος.

Ὁ Πιεδούσης ἔλαβε κατοχὴν τῆς σκοπιᾶς ταύτης, ἐξ ἧς οὐδόλως ἀπεμακρύνθη ἀφ' ἧς ὥρας ἠνεφύθησαν εἰς τὸ κοινόν αἱ θύραι τῆς Μόργης.

Ὁ Πήγασης ἦτο ἐπίσης ἐκεῖ ἐτοιμὸς πρὸς βοήθειαν. Τέσσαρες ἔτι ἀριθμοὶ εἶχον ἀναμιχθῆ εἰς τὸ πλῆθος καὶ παρηκολούθουν τὴν γραμμὴν.

Ἄμα ἐξήρχοντο τῆς μιᾶς θύρας, οἱ πολυμήχανοι ἀστυνομικοὶ κλητῆρες εἰσῆρχοντο διὰ τῆς ἐτέρας καὶ ἐτίθεντο ἐκ νέου εἰς τὴν γραμμὴν, ἐλάμβανον δὲ τὰ μέτρα τῶν, ὥστε εἰς ἐξ αὐτῶν νὰ εὐρίσκηται πάντοτε πρὸ τοῦ ὑελωτοῦ διαφράγματος. Ἐγίνωσκον, ἄλλως τε, ὅτι οἱ σύντροφοι αὐτῶν Πιεδούσης καὶ Πήγασης κατεῖχον ὀπισθεν τοῦ τοίχου ἐκλεκτὴν θέσιν.

Ὅταν προαισθάνωνται ὅτι τὸ θήραμα δὲν ἀπέχει μακρὰν, οἱ θηρευταὶ δὲν ἐγκα-

ταλείπουσι τὰς ἐνέδρας των, ἵνα ὑπάγωσι νὰ προγευματίσωσιν. Οὕτω καὶ οἱ ἐξ κατοπτευταί, τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἠρξέθησαν νὰ φάγωσιν ἐπὶ ποδὸς τεμάχιον ἄρτου.

Ἐίχε παρέλθει ἡ τρίτη ὥρα, καὶ κατὰ τὸν Ἰανουάριον ἡ νύξ ἐπέρχεται ἐνωρίς. Ἐν τούτοις, τὸ πλῆθος δὲν ἠλαττοῦτο εἰς τὰ περίξ τῆς οἰκοδομῆς, ἥτις ἀνεκατέστησε τὴν ἐπὶ τῆς πρώτης αὐτοκρατορίας ἀνεγερθεῖσαν Μόργην, εἰς τὴν βορειοανατολικὴν γωνίαν τῆς γεφύρας τοῦ Ἁγίου Μιχαήλ.

Ὁ κομφὸς οὗτος οἰκίσκος κατέχει τὴν ἀνατολικὴν ὄχθην τῆς νήσου τῆς Σιτέ, τὸ δὲ ἐξωτερικὸν τοῦ τελευταίου τούτου ἀσύλου τῶν ἀηλιπισμένων, ὁμοιάζει μᾶλλον πρὸς σταθμὸν χωροφυλακῆς ἢ πρὸς γραφεῖον τῶν διαφυλιῶν τελῶν. Ζῶμεν, ἄλλως τε, εἰς ἐποχὴν καθ' ἣν τὸ ἐξωτερικὸν μιᾶς φυλακῆς δὲν διαφέρει ἐπαισιητῶς τοῦ ἐξωτερικοῦ φρενοκομείου, καὶ καθ' ἣν ὁ δῆμιος ἐνδύεται ὅπως ὑπουργικὸς ὑπάλληλος.

Ἡ νέα Μόργη κεῖται ἀντικρὺ πλατείας ἔνθα σπανίζουσι τὰ δένδρα, αἱ δὲ ὑψηλαὶ ἀντηρίδες τοῦ χοροῦ τῆς ἐκκλησίας τῆς Παναγίας ρίπτουσι τὰς ἐκτεταμένας σκιὰς των ἐπὶ τῆς θλιβερᾶς ταύτης πλατείας, ἔνθα τὰ παιδιά τῆς συνοικίας ἔρχονται καὶ παίζουσιν ἥττον θεωρητικῶς ἢ ἐπὶ τῆς πλατείας Μωβέρ. Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι φοβοῦνται μήπως ἐξεγείρωσι τοὺς νεκροὺς, οἵτινες κοιμῶνται ἐντὸς τοῦ διὰ λευκοῦ κονιάματος κεχρισμένου τούτου οἰκοδομήματος.

Ἡ αἴθουσα τῆς ἐκθέσεως εἶνε μέγα τετράγωνον δωμάτιον, μὲ ὑψηλὴν στέγην καὶ καλῶς φωτιζόμενον. Χωρίζεται εἰς δύο μέρη δι' ὑελοῦ περιφράγματος, ὅπισθεν τοῦ ὁποίου εἰσὶ τοποθετημένοι, ἀνὰ ἐξ δώδεκα πλάκες, ἐφ' ὧν τίθενται τὰ πτώματα, ἅτινα οἱ ἀγιοῦπαιδες, εἰθισμένοι εἰς τὸ ἀπαίσιον τοῦτο θέαμα, ὀνομάζουσιν ἠθοποιούς. Ὅταν ὄλαι αἱ θέσεις αὐταὶ εἶνε κεναί, λέγουσιν ὅτι τὸ θέατρον εἶνε κλειστόν.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην οἱ ἠθοποιοὶ ἦσαν πολλοί, ὑπῆρχε δὲ μάλιστα καὶ ἔκτακτος παράστασις.

Οὐδέποτε οἱ Παρισιοὶ εἶχον ἰδεῖ θέαμα τόσῳ συγκινητικὸν καὶ τόσῳ πρωτοφανές, διότι ἡ νεκρὰ τῆς ὁδοῦ Ἀρβαλέτ ἦτο ἐκτεθειμένη καὶ ἐνδεδυμένη ὅπως ἦτο ὅτε εὔρον αὐτὴν ἐν τῷ κιβωτίῳ, ἐπὶ δὲ τοῦ στήθους αὐτῆς, πρὸς τὴν καρδιακὴν χώραν, εὑρίσκετο ἡ δάμα τῆς πίκας, ἡ καθηλωθεῖσα ὑπὸ τοῦ δολοφόνου.

ΚΔ'

Χάρις εἰς τὴν ταρίχευσιν, ἡ θαυμασία καλλονὴ τῆς νεκρᾶς οὐδεμίαν ἀλλοίωσιν εἶχεν ὑποστῆ, βεβαίως δὲ ὅσοι εἶχον ἰδεῖ αὐτὴν ζῶσαν, ἔστω καὶ ἅπαξ μόνον, εὐκόλως ἤθελον ἀναγνωρίσει αὐτὴν, διότι θὰ ἦτο ἀδύνατον αὐτοῖς νὰ τὴν λησμονήσωσιν.

Ἦτο ξανθὴ, μὲ μέλανας ὀφθαλμοῦς,

ξανθὴ ἐξ ἐκείνων, ἃς σπανίως ἀπαντᾷ τις εἰς Ἀγγλίαν.

Βλέπων τις τὰ ἡμίκλειστα βλέφαρά της, τὰ ἠμηνεωγμένα χεῖλη της, θὰ ὤμνυεν ὅτι κοιμᾶται, καὶ ὅτι θέλει ἀφηνεισθῆ ἅμα ὡς ἤθελον προφέρει τὸ ὄνομα της. Αἱ λευκαὶ καὶ λεπτοφυεῖς χεῖρές της ἐκράτουεν τὴν καμέλιαν, ἣν ὁ φονεὺς τῆ εἶχεν ἀφήσει, τὸ δὲ ἄνθος ἦτο μᾶλλον τοῦ προσώπου μεμαραμμένον.

Περιτετυλιγμένη ἐντὸς ἐπιχιτωνίου ἐκ τριχάπτων, ὑποδεημένη διὰ μεταξίων λευκοφαίων περικνημίδων καὶ δι' ἐρυθροχρῶν κομφῶν ὑποδημάτων, ἡ ἀγνωστος ὁμοιάζε πρὸς γυναῖκα ἀναπαυομένην ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου τῆς προτοῦ ἀναχωρήσει διὰ τὸν χορόν.

Τὸ ἀνάκλιτρον ἦτο φρικώδης μαρμάρινος κλίνη, ἐκ τοῦ κυανοφαίου ἐκείνου μαρμαροῦ, ἐξ οὗ κατασκευάζονται οἱ ἄρμαστῆρες τῶν ἐστιῶν ἢ αἱ τράπεζαι τῶν κομμωτηρίων.

Ἀπώτερον, ἐπὶ τῆς δευτέρας σειρᾶς, ἔκειτο δύο πτώματα πνιγμένων, ἐν συντετριμμένον παιδίον καὶ μία γυνή, ἥτις εἶχε ριφθῆ ἐκ τοῦ παραθύρου. Αὐτοὶ δὲν ἦσαν ἐνδεδυμένοι, ἀλλ' ὑπῆρχεν ἐπ' αὐτῶν ἄκαθαρτον κάλυμμα δερμάτινον. Τὰ ἐνδύματά των ἐκρέμαντο ὑπεράνω αὐτῶν, μεταξὺ ἄλλων ρακῶν, ρυπαρῶν ἐνδείξεων τῆς δυστυχίας, ἅτινα εἶχον ἔλθῃ νὰ ριφῶσιν ἐκεῖ, ἀφοῦ ἐκυλισθῆσαν ἐντὸς τοῦ παρισινοῦ βορβοῦρου.

Ἐἶχον τοποθετήσει εἰς τὴν δευτέραν σειρὰν τοὺς ἄνευ σπουδαιοτήτος νεκροὺς τούτους πρὸς τὸν σκοπὸν ἵνα μόνη ἡ δολοφονηθεῖσα γυνὴ προσελκύσῃ ἀπάντων τὰ βλέμματα, ὁ δὲ σκοπὸς οὗτος εἶχεν ἐπιτευχθῆ, διότι τὸ κοινὸν μόνον περὶ αὐτῆς ἤσχολεῖτο.

Τὸ χαρτοπαίγιον πρὸ πάντων ἔδιδεν ἀφορμὴν εἰς ἀτελεύτητα σχόλια.

Τοιοῦτος εἶνε ὁ ἀνθρώπινος χαρακτήρ, πρὸ πάντων εἰς Παρισίους, ὥστε οἱ περιέργοι ἤσχολοῦντο νὰ μαντεύσωσι διατί ἡ δάμα τῆς πίκας εὑρίσκετο ἐκεῖ μᾶλλον, παρὰ νὰ συγκινηθῶσιν ἐκ τοῦ σπαραξικαρδίου θεάματος τοῦ ὠραίου καὶ κομφοῦ ἐκείνου πλάσματος, κοιμωμένου τὸν αἰώνιον ὕπνον ἐπὶ τῶν ἀπαισίων τῆς Μόργης, πλακῶν.

Μυρία διάφορα σχόλια ἐπὶ τοῦ προκαλέσαντος τὸν φόνον αἰτίου διεσταυροῦντο ἀνὰ τὰ στόματα τῶν ἀπειροπληθῶν θεατῶν, ἀνηκόντων εἰς τὰς διαφόρους τῆς κοινωνίας τάξεις. Παιδιά ἀπεργούντα ἐκ τοῦ σχολείου, ἐργάτριαι ἐγκαταλείψασαι τὸ ἐργοστάσιον, καταστηματαῖραι ἐλθόντες ἐκεῖ χάριν ἀναψυχῆς, τροφοὶ καὶ γυναῖκες τῶν ὑποπληθίων συνωστίζοντο εἰς τὰ περίξ.

Οἱ μᾶλλον κακόβουλοι διετεινόντο ὅτι τὸ χαρτοπαίγιον θὰ ἦτο ἡ κυρία ἀφορμή, προσέθετον δὲ ὅτι ἡ ἀστυνομία ἦτο πολὺ ἀνόητος, μὴ δυνθεῖσα νὰ συλλάβῃ τὸν φονέα, διότι δὲν εἶχεν ἵνα ζητήσῃ αὐτὸν μεταξὺ τῶν φοιτητῶν τῶν καταγωγίων.

Ἐπῆρχον μάλιστα καὶ τινες, οἱ ὅποιοι ἐμφοροῦμενοι ὑπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ διασῆ-

μου Προεδρῶμ, ἐλάμβανον τοῦτο ὡς ἀφεταιρίαν ἵνα ἀπαγγείλωσι σπουδαίους λόγους ἐπὶ τῶν κινδύνων τοῦ πάθους τοῦ χαρτοπαίγιου.

Μεταξὺ τοῦ πλήθους ὑπῆρχον ἐπίσης θεαταὶ ἐκπεπληγμένοι, διότι εὑρίσκοντο ἐκεῖ, ἔνθα οἱ συνδρομηταὶ τοῦ Μελοδράματος δὲν φοιτῶσι σχεδὸν ποτέ.

Ἐπῆρχον ἄνθρωποι τῆς ὑψηλῆς κοινωνίας, καλλιτέχνη, συγγραφεῖς, γυναῖκες τοῦ συρμοῦ, καὶ τινες μάλιστα μεγάλα κυρία φέρουσαι τὴν στολὴν τῶν θαλαμηπόλων των, ὅπως διέλθωσιν ἀπαρατήρητοι.

Ὁ Παιδούσης ἐκ τῆς κρύπτῃς του παρισίτου εἰς τὴν παράδοξον ταύτην διάβασιν, καὶ ἐτέρπετο βλέπων ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πλήθους ἀνθρώπους ἀνήκοντας εἰς ἀνωτέρας κοινωνικὰς τάξεις, ἔνθα σπανίως ἀπαντᾶται τὸ θῆραμα, ὅπερ τὸ ἐπάγγελμά του ὑπεχρέου αὐτὸν νὰ θηρεύῃ.

Οὗτος εἶχεν, ὅπως καὶ πᾶς ἄλλος, τὴν γνώμην του ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως τῆς ὁδοῦ Ἀρβαλέτ, ἐφρόνει δὲ μετὰ πεποιθήσεως ὅτι ὁ φονεὺς ἦτο ἄνθρωπος ἀνωτέρας κοινωνικῆς τάξεως μᾶλλον ἢ φυγύποιος. Τὴν πεποίθησιν ἄλλως τε ταύτην ἐστήριζεν ἐπὶ γεγονότος, ὅπερ οὐδόλως ἐγκατέλιπε τὸ πνεῦμά του.

Οἱ ἐξ ἐπαγγέλματος τουτέστι δολοφόνοι δὲν φέρουσιν οὔτε πλουσίους ἐπενδύτας, οὔτε νέους πύλους, οὔτε ὑποδήματα μὲ ὑψηλὰς πτέρνας, οὔτε λευκὰς ρινοσκέπας, καὶ ἐν τούτοις ἐκεῖνος, ὅστις πρὸ τῶν κιγκλίδων τοῦ περιπτεροῦ ἐπέδειξε τὸν πλαστὸν ἀστυνομικὸν χάρτην, ἦτο ἐνδεδυμένος ὡς ἡγεμῶν.

Τοιαύτη τούλαχιστον ἦτο ἡ ἐκτίμησις τοῦ Παιδούση, ὅστις δὲν εἶχεν ἰδεῖ ἡγεμόνας ἢ μακρόθεν, καὶ ὅστις, διὰ τῶν θυρίδων τοῦ τοίχου παρετήρει βλέμματι ἐταστικῶ τὸς καλοενδεδυμένους περιέργους, ὁπότε διήρχοντο διὰ τοῦ ὑελοῦ τοῦ διαφράγματος.

Ὅπισθεν αὐτοῦ ὁ Πήγασος ἔτρωγε φιλοσοφικῶς τεμάχιον τυροῦ καὶ ἄρτου. Αὐτὸς ἔμενον ἐκεῖ, ἵνα δώσῃ χεῖρα βοηθείας ἐν ὧρ ἀνάγκης, ἀναθέταν τὴν λοιπὴν φροντίδα εἰς τὸν σύντροφόν του.

Ἡ διαχωρίζουσα τὸ γραφεῖον θύρα, ἐκ τοῦ δωματίου, ἔνθα ἐτοποθετήθησαν οἱ δύο ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι, ἦτο ἀνοικτή, καὶ ἠκούετο ἡ φωνὴ ὑπαλλήλου τινὸς ἐπαναλαμβάνοντος τὰ σημεῖα, ἃ ὑπηγόρευον αὐτῷ δύο ὑπηρεταὶ τοῦ καταστήματος, ἐνησυχολημένοι εἰς τὴν παρκειμένην αἴθουσαν εἰς τὸ νὰ ἐξετάζωσι τὰ διακριτικὰ σημεῖα ἐνὸς νεκροῦ.

— Λέμε, ἐφώνει ὁ ἀναπληρωτῆς τοῦ γραφέως, πανταλόνι μαβί, ξεσχισμένο στὸ γόνα. . . παπούτσια τρυπημένα. . . κασκέτο πλατύ. . . βλούζα ἄσπρη, μπαλωμένη εἰς τὸ ἀριστερὸ μανίκι μὲ μαύρη κλωστή. . . ἡ κομβότρυπα τοῦ λαιμοῦ εἶνε ξεσχισμένη. . . καὶ ἔχει μπάλωμα καινούργιο εἰς τὸν ὦμον. . .

— Εἶνε καινούργιος αὐτὸς ποῦ σὰς ἔφεραν; ἠρώτησεν ὁ Πήγασος.

— Ναί, ἕνα παληόπαιδο, τὸ ὅποιον

ἔτραβηξαν ἀπὸ τὸ νερὸν εἰς τὴν γέφυραν τῆς Τουρνέλλης.

— Ἄν ἐξακολουθῇ ἔτσι, τὰ δώδεκα κρεβάτια θὰ γεμίουν, ἀνεκράξεν ὁ Πιεδούσης. Κακὴ δουλειά, διότι κάμνει τὸ κοινὸν νὰ μὴ προσέχη.

— Δὲν ἔχει κανένα φόβον, γέρω μου, ἀπήντησεν ὁ Πήγασος. Ἀπὸ πνιγμένους βρέχει κάθε ἡμέρα... ἐνῶ γυναῖκα ἢ ὁποῖα φορεῖ δαντέλες πενήντα φράγκα τὸ μέτρον, δὲν τὴν βλέπουν συχνὰ ἐδῶ. Δὲν εἶνε ἔτσι γέρω, Μουλάρδε;

— Εἶνε εἴκοσι χρόνια ποῦ ἐργάζομαι ἐδῶ, καὶ δὲν εἶδα ἀκόμη τὸ ὁμοῖόν της, εἶπεν ὁ ὑπάλληλος.

Ὁ ὑπηρετὴς ἐπανελάθεν:

— Εἰς τὴν ἀριστερὰν τσέπῃ τοῦ πανταλονοῦ, μία πίπα καὶ ἓνα πακέτο μὲ καπνὸ. Εἰς τὴν δεξιὰν τσέπῃ ἓνα μικρὸ βιβλίον μὲ τραγούδια καὶ μίξ σβοῦρα.

— Καλά! Τώρα τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ κορμιοῦ;

— Μία πληγὴ στὸ λαιμό... εἰς τὸ στήθος, μιὰ ζωγραφιὰ κτυπημένη μὲ τὴν καρφίτσα καὶ μὲ μελάνι ποῦ παριστάνει μιὰ καρδιὰ τρυπημένη ἀπὸ ἓνα βέλος... μύτη πλατειά... μαλλιά λεῖα... στόμα...

— Ὅχι τόσο δυνατὰ, ποῦ νὰ παρ' ἡ ὀργή! μ' ἐμποδίζει ν' ἀκούω, διέκοψεν ὁ Πιεδούσης.

— Ν' ἀκούς τί; ἠρώτησεν ὁ Πήγασος.

— Τὴν καρβουνιάρισσά ποῦ μιλεῖ μὲ τὸν ἄνδρα της... ἐστάθηκε ἐμπρὸς εἰς τὰ γυαλά, δύο βήματα μακρὰ ἀπὸ ἐδῶ... ἀφῆσέ με νὰ τὴν ἀκούσω... Ἐχὼ μία ἰδέα πῶς αὐτοὶ οἱ Ὄβερνοὶ γνωρίζουν περισσότερα ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ εἶπαν.

Τοῦτο ἦτο ἀληθές. Καίτοι εἶχον ἤδη τεθῆ ἐνώπιον τοῦ πτώματος, ὁ Ὄβερνος καὶ ἡ σύζυγός του ἠθέλησαν νὰ λάβωσι τὴν εὐχαρίστησιν νὰ ἴδωσιν αὐτὸ ἐκ νέου. Ἐπειδὴ ἡ ἀνάκρισις, ἣν ὑπέστησαν κατὰ τὴν ἀντιπαράστασιν διὰ τῆς δικαστικῆς ἀρχῆς, ἡμπόδιεν αὐτοὺς νὰ παρατηρήσωσι μετὰ προσοχῆς τὴν πρώτην γείτονά των, ἠθέλησαν ν' ἀποζημιωθῶσι τὴν φαρὰν ταύτην, καὶ ἦλθον δι' ἀτομικὴν των μόνον εὐχαρίστησιν.

Ἄλλως τε, οὐδόλως ἔπαινον τοῦ νὰ φλυκροῦν καὶ νὰ ἐξηγῶσιν εἰς ὄσους ἤκουον αὐτοὺς, ὅτι ἡ δολοφονηθεῖσα γυνὴ κατῴκει πλησίον τοῦ ἐργαστηρίου των.

Ἡ ἀνθρακοπῶλις διεβεβαίον μάλιστ' ὅτι ἄνευ αὐτῆς δὲν ἠθελόν ποτε ἀνακαλύψει τὸ πτώμα, ὁ δὲ ἀνθρακοπῶλις διεκήρυττεν, ὅτι ἐγνώριζεν ἐξ ὄψεως τὸν φονέα, καὶ ὅτι ἤλπιζε ν' ἀπαντήσῃ αὐτὸν ἡμέραν τινα.

Ἐνῶτα λέγοντες οὐδόλως ἐλησμόνου νὰ δίδωσι τὴν διέβησιν των.

Ἐνῶ οἱ δύο σύζυγοι ὠμίλουν οὕτως, ὁ Πιεδούσης ἵστατο προσεκτικός.

Τὸ ἀγαθὸν ζεῦγος ἠκολούθει τὴν ὑπὸ τῶ ἐπιφορτισμένον τὴν διατήρησιν τῆς τάξεως ἀστυνομικῶν κλητῆρων διαχαραχθεῖσαν εἰς τοὺς θεατὰς κινήσιν, καὶ ἀφοῦ διέβη πρὸ τοῦ πτώματος, ἔφρασεν εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ὑελώματος, ὅπισθεν τοῦ τοί-

χου, ἔνθα ἵστατο ὁ μυστικὸς ὑπάλληλος, ὅστις οὔτε λέξιν ἐκ τῆς συνομιλίας των ἀφῆκε ν' ἀπωλέσῃ. Δυστυχῶς οὐδὲν νεώτερον ἀνεκάλυπτεν αὐτῷ ἢ συνδιάλεξις αὕτη.

— Εἶνε ἀλήθεια ὅτι εἶδες τὸν πισρικὸ, ποῦ ἔκαμε αὐτὴ τὴ δουλειά; ἠρώτα μίξ τροπὸς κρατοῦσα εὐτραφὲς βρέφος.

— Τὸν εἶδα καθὼς σὲ βλέπω, ἀπήντα ὁ ἀνθρακοπῶλις μετὰ σοφροῦτος.

— Καὶ πῶς εἶνε καμωμένος; Βέβαια, δὲν εἶνε ἐργάτης!

— Ὅχι βέβαια. Εἶνε πολὺ καλλίτερος βαλμένος ἀπὸ τὸν νοικοκύριμάς, ὁ ὁποῖός με ὅλα αὐτὰ εἶνε ὁ πλουσιώτερος ταμπάκης τοῦ τμήματος τῶν Ροβελίνων. Φορεῖ σουτοῦκο μὲ γιὰκὰ ἀπὸ δέρμα γάτου, ὑποδήματα γιαιλίστρα, καὶ...

Ἡ περιγραφή τοῦ στολισμοῦ τοῦ δολοφόρου διεκόπη ὑπὸ τῶν ὀλολυγμῶν τοῦ παιδός. Ὅπως καθησυχάσῃ αὐτό, ἡ τροπὸς τῷ λέγει, δεικνύουσα τὴν δολοφονηθεῖσαν γυναῖκα:

— Κύτταξε τὴν κυρία, πουλάκι μου, κύτταξε τί ὠραία ποῦ εἶνε.

Τὸ παιδίον ἐσίγησεν, ὁ δὲ Ὄβερνος ἐπανελάθε:

— Φορεῖ πάντα κασενέ, νά! ὅπως αὐτὸς ὁποῦ ἔρχεται ἀπὸ πίσω σου.

Ἀπὸ τῆς νυκτερινῆς συνομιλίας αὐτοῦ μετὰ τοῦ δολοφόρου, ὁ Πιεδούσης δὲν ἠδύνατο ν' ἀκούσῃ νὰ γίνηται λόγος περὶ ρινοσκέπης χωρὶς νὰ ἐξεγεσθῇ ἢ προσοχῇ αὐτοῦ. Τοῦτου ἕνεκεν, ἤρχισε πάραυτα νὰ παρατηρῇ τὸ ὑπὸ τοῦ ἀνθρακοπῶλου πρὸς τὴν τροπὸν ὑποδειχθὲν πρόσωπον.

ΚΕ'

Τὸ πρόσωπον τοῦτο, ὅπερ διὰ τινος λεπτομερείας τοῦ ἱματισμοῦ αὐτοῦ ἀνεμίμησεν εἰς τὸν Ὄβερνον τὸν δολοφόνον τῆς ὁδοῦ Ἀρβαλέτ, δὲν εἶχεν ἐκ πρώτης ὄψεως προσελκύσει τὴν προσοχὴν τοῦ Πιεδούσης.

Ὁρεῖλομεν ὁμως νὰ εἴπωμεν ὅτι, ἐξαιρέσει τῆς ρινοσκέπης, ὁ ἱματισμὸς αὐτοῦ οὐδόλως ὁμοίαζε πρὸς ἐκεῖνον, ὃν ὁ μυστικὸς ὑπάλληλος εἶχε διατηρήσει ἐν τῇ μνήμῃ του.

Ὁ ἐπισκέπτης τῆς Μόργης δὲν ἔφραρεν ἐπενδύτην, καίτοι τὸ ψῦχος ἦτο δριμύ, ὅπως καὶ τὴν νύκτα τῆς συναντήσεως. Ἐρῶρει ἐπιχιτῶνιον ἐκ ραβδωτοῦ ἐριούχου καὶ πῖλον μακκόν, ἐνὶ δὲ λόγῳ, ὁ ἱματισμὸς αὐτοῦ δὲν ἦτο ἱματισμὸς ἀνθρώπου τοῦ κόσμου.

Ἐρῶρει ἐν τούτοις χειριδὰς ἐκ φαίου καστορίου, κινουργεῖς καὶ καλῶς προσηρμοσμέναι, αἵτινες εὑρίσκοντο εἰς ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἀτημέλητον τοῦ ἱματισμοῦ. Ὁ Πιεδούσης ἐνεθυμείτο ἀμυδρῶς ὅτι εἶδεν ὁμοίαις χειριδὰς εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις τῷ εἶχε δεῖξει τὸν χάρτην ἀστυνομικοῦ πράκτορος, ἀληθῶς ὁμως δὲν ἦτο καὶ περὶ τούτου βέβαιος, διότι ἡ ὁδὸς Ἀρβαλέτ δὲν φωτίζεται καλῶς, καὶ ἔλυπετο, πικρῶς, διότι δὲν εἶχεν ἐπιστήσει ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου τὴν

προσοχὴν του. Ὁ κύριος Λεκὸκ, ἄτε ἀκόμη εἰργάζετο, δὲν ἠθελεν ἀναμφιβόλως ὑποπέσει εἰς παρόμοιον σφάλμα.

Ἐπελείπετο ἡ ἀντίθεσις μετὰ τῶν χειριδῶν καὶ πῖλου, τοῦτο δ' ἦτο ἔνδειξις ἔχουσα τὴν ἀξίαν της.

Ἐκτὸς τούτου, ὁ ὑπὸ τῆς ἀνθρακοπῶλιδος ὑποδειχθεὶς ἀνὴρ ἔφερε πράγματι περὶ τὸν λαιμὸν πυκνὴν ρινοσκέπην, ἣτις ἔφρασε μέχρι τῶν ὠτων του. Ἡ διαφορὰ ἦτο, ὅτι ἀντὶ ἰνδομετάξεως λευκῆς, ἡ ρινοσκέπη ἦτο κατεσκευασμένη ἐκ σκωτικῆς μαλλίου.

Ὁ Πιεδούσης πάραυτα συνέλαβε τὰς λεπτομερείας ταύτας, λίαν ἐπουσιώδεις δι' ἄλλον, καὶ μετέβη εἰς τὴν ἐξέτασιν τοῦ προσώπου. Εἰς τοῦτο ὁμως ἀπέτυχεν ἐντελῶς, διότι τὸ περὶ οὐ ὁ λόγος ἀτομον, ὅπερ ἐλάμβανε τόσας προφυλάξεις ἵν' ἀποφύγῃ τὸν λαιμόπονον, ἔπασχεν ἀναμφιβόλως ἐκ σφοδροῦ κατάρρου, καθόσον ἔβηκεν ἀδιακόπως καὶ κατέπνιγε τὴν βήχα διὰ τοῦ ρινομάκτρον αὐτοῦ, εἰς τὸν ὅστε δὲν ἐφάνετο οὔτε τὸ ἄκρον τῆς ρινός του.

— Θὰ τελειώσῃ τέλος πάντων τὸ ξεμύξημά του ὅταν τοῦ πύσῃ ὁ βήχας, ἐσκέπτετο ὁ μυστικὸς ὑπάλληλος, ὅστις δὲν ἔπαινε νὰ τὸν ἐπιβλέπῃ.

— Κυκλοφορεῖτε, κύριοι, κυκλοφορεῖτε! ἐφῶναζον οἱ ἀστυνομικοὶ κλητῆρες, θέλοντες νὰ ἐπισπεύσωσι τὴν κίνησιν τοῦ πλήθους.

Οἱ περίεργοι ἠκολούθουν τὴν γραμμὴν, συνωθούμενοι ὀλίγον, διότι μετὰ τῶν ὑπῆρχον καὶ τινες ἐπιμέμοντες νὰ στρέφονται καὶ νὰ σταματῶσιν, ὅπως παρατείνωσι τὴν τέρψιν τοῦ θεάματος. Εἶχον ἤδη φθάσει πρὸ τῶν θυρίδων τοῦ τοίχου ἡ ἀνθρακοπῶλις μετὰ τοῦ συζύγου της, καθὼς καὶ ἡ τροπὸς μετὰ τοῦ βρέφους της, ὅπερ εἶχε καθησυχάσει ἢ θέα τῆς ἀτυχῆς νεκρῆς. Ὁ ἀνθρωπος μὲ τὴν ρινοσκέπην ἐπλησίαζε καὶ ἐμελλε νὰ διέβη πρὸ τῶν ἀγρύπνων ὀφθαλμῶν τοῦ Πιεδούσης. Δυστυχῶς ὁμως ἔβηκε πάντοτε, ὁ δὲ Πιεδούσης εὑρίσκεν ὅτι ἔβηκεν ἀδεξίως.

— Ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ κρατεῖ τὸ μανδύλι του εἰς τὸ στόμα, ἐψιθύρισε, ὁ κατεργάρας αὐτὸς εἶχε δέκα φορὰς καιρὸ νὰ πύσῃ. ὦ! ὦ!, προσέθετε χαμηλῇ τῇ φωνῇ, τὸ μανδύλι εἶνε ἀπὸ λεπτὴν βατίστα. Διάβολε! νὰ ἓνας ψωρίτης ποῦ ἔχει ρουχισμό. Καὶ τὸ ὑποκάμισό μου φαίνεται πῶς εἶνε ἀπὸ λινό... παράξενον πρᾶγμα, αὐτό! Ὅθ' ἔδιναν εὐχαρίστως μισὸ ἡμερομίσθιό μου διὰ νὰ ἴδῶ τὰ ποδήματά του... Αὐτὸ ὁμως δὲν εἶνε δυνατὸν μέσθ' εἰς τόσον κόσμον.

Ὁ ἀνθρωπος προύχρει πάντοτε, συνεσφιγμένος ἐντὸς τοῦ πλήθους, ὅπως ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας ἐντὸς τῆς θήκης τοῦ ὠρολογίου, βήχων σφοδρότερον πάλαι ποτε, καὶ κύπτων τὴν κεφαλὴν μετὰ προφροῦς ἐπιμονῆς.

— Εἶνε ἀξίος νὰ φύγῃ, χωρὶς νὰ ἡμπορέσω νὰ μάθω τί χρώμα ἔχουν τὰ γένεια του, ἐὼν ἔχη γένεια, ἐψιθύρισε ὁ

Πιεδούσης. Βέβαια, ο συναχωμένος αυτός δεν θέλει να τον κυττάξουν, και μου κάνει επιθυμία να εύγω από το γραφείο και να πάγω να περιμένω εις την πόρτα δια να ιδώ αν τον γιατρεύση ο καθαρός αέρας.

Ο άγνωστος προσήγγιζεν ήδη εις τον τοίχον· και μόλις δέκα δακτύλους απέιχεν ή κεφαλή του από των οφθαλμών του άστυνομικού πράκτορος.

Εν τούτοις, το ρινόμακτρον ούδόλως κατεβιάσθη του προσώπου του, και περιπλέον ή ημέρα έκλινεν ήδη, ώστε ούδ'ε την ελαχίστην συμπληρωματικήν παρατήρησιν ήδυνήθη να συλλέξη ο Πιεδούσης. Το κύμα του πλήθους άνήρπασε τον υποπτον επισκέπτην, όστις είχεν ήδη απομακρυνθή των βλεμμάτων του παρατηρητοῦ.

Ήτο οὔτος σχεδόν αποφασισμένος να εκτελέση το διαχαραχθέν σχέδιον, ήτοι να εξέλθη δια παρακειμένης τινός θύρας και να τοποθετηθῆ πρό της μεγάλης εισόδου της Μόργης. Έκει θα συνήντα άνωπερθέτως τον άνθρωπον εκείνον, και θα ήτο αὐτῷ εύκολον να τον παρακολούθηση, και τον συλλαβῆ μάλιστα, άν τὸ έκρινεν αναγκαϊόν. Πρὸς τούτο όμως έδει να έγκαταλείψῃ την επιτηρητικήν θέσιν του, και να έμπιστευθῆ αὐτήν εις τον Πήγασον, όστις δὲν είχε την ικανότητά του, και όστις άλλως τε δὲν είχεν ιδει, όπως αὐτός, εκ του σύνεγγυς τον δολοφόνον εν τῇ οδῷ Ἀρβαλέτ.

Η περίπτωση ήτο περιπλοκος, ο δε Πιεδούσης δὲν είχε πολλήν ώραν ένα σκεφθῆ. Διὸ έλαβε τον μέσον όρον.

— Γέρω μου, εἶπεν εις τον Πήγασον, έχω ιδεάν οτι εξετύπωσα ένα φίλον, ο όποιος δίνει κακά σημεῖα. Πήγαινε να σταθῆς βάρδια εις την πόρτα. Θα τον αναγνωρίσης με εύκολίαν, διότι φορεῖ μαλακό καπέλλο, και κασενε με ρίγες ... μαβιές και κόκκινες. Όταν τον ιδῆς να έρχεται, δεῖξέ τον εις κανένα σύντροπον δια να τον παραμονεύση, και γύρισε να μου εἴπῃς αν ξεκολουθῆ να κρύβῃ το πρόσωπό του.

— Δεν θα χάσω διόλου καιρό, εἶπεν απλῶς ο Πήγασος, όστις δὲν ήτο φλύαρος.

Ο Πιεδούσης όμιλῶν εξηκολούθει να παρατηρῆ και εντός της αίθούσης, άλλ' οὔδ'εν έβλεπε το δυνάμενον να τον ενδιαφέρῃ. Η διάβασις του πλήθους έμελλε να τελειώση εντός όλίγου, διότι ή ώρα να κλεισθῶσιν αι θύραι προσήγγιζεν.

— Εἶμαι πολὺ άνόητος ν' άνησυχῶ δια το ζῶον αὐτό, έλεγε καθ' έαυτόν ο μυστικός πράκτωρ, όταν ο σύντροφός του άνεχώρησεν. "Αν πραγματικῶς ήθελε μοιάζει με τον δολοφόνον, ο καρβουνιάρις θα το έλεγε και από τ' αὐτιὰ άκόμη, γιατί αὐτός ο Ὁβερνός ζητάει άφορμήν ν' άνακατῶνεται εις την ύπόθεσιν. Γνωρίζω οτι καυχᾶται όταν λέγῃ πως εἶδε τον φονεά, θα τον εἶδε όμως βέβαια μιὰ ή δυὸ φορές να περνᾶ την αὐλήν του σπιτιοῦ. Τὸν γνωρίζει λοιπόν και έπειδὴ

δὲν κατήγγειλεν εις τους κλητῆρας το πράσινον κασενε, αὐτὸ σημαίνει οτι το πράσινον κασενε δὲν άνακατεύεται εις την ύπόθεσιν... Ἀληθινά, άρχισα τώρα να τρέχω πολὺ... Αὐτὸ θα πῆ να χαντακωθῶ μιὰ φορά... τώρα πέφτω με τὰ μούτρα εις ταις άνοησίαις ή όποιας δὲν σημαίνουν τίποτε ... Δὲν ήμπορούμε να πιάσωμε ένα άνθρωπον γιατί έχει καστορένια γάντια και βήχα.

Μόλις ο άστυνομικός πράκτωρ έπέρανε τον ένθαρρυντικόν τουτον μονόλογον, όταν οι φύλακες ήρχισαν να κραυγάζωσι: «Κλείουν». Ἡδη ή εισόδος είχε φραχθῆ, και το πλήθος, μη άνανεούμενον πλέον, ήραιούτο ταχέως.

Κατ' εκείνην την στιγμήν υπό τὰ παράθυρα του γραφείου μέγας θόρυβος ήκούσθη. Ἐρισ είχε λάθει χώραν, και ήκούοντο φωναί κράζουσαι:

— Συλλαβετέ τον.

— Ποιον θέλουν να συλλάβουν; ήρώτησεν έαυτόν ο Πιεδούσης. Μήπως ο Πήγασος έβαλε το χέρι εις τον γαικά του ανθρώπου με το μαλακό καπέλλο; Δὲν παραξενεύομαι δι' αὐτὸ καθόλου, διότι αὐτός ο διαβολο-Πήγασος πάει πάντοτε έμπρός. Και το κάτω-κάτω, με την πίστιν μου! αν τον έτσάκωσε, καλὰ έκαμε ... "Αν έκάμαμε λάθος, θ' αφήσωμε πάλιν έλεύθερον τον φίλο, και τελειώνει ή ύπόθεσις. "Ας πάγωι πάντα να ιδῶ τί τρέχει.

Και ταῦτα λέγων διηυθύνθη πρὸς την θύραν, δι' ής είχεν εξέλθει ο σύντροφός του, άλλ' ή θύρα αὐτή ήνεώχθη απότομως και εισήλθε σύμπλεγμα αποτελούμενον εκ του Πήγασου, δυὸ άστυνομικῶν κλητῆρων και ενός ανθρώπου, όστις αντίστατο μανιωδῶς. Ο μὲν Πήγασος έκράτει αὐτόν εκ του περιλαίμιου, οι δὲ κλητῆρες εκ των βραχιόνων, δὲν ήδύναντο όμως να τον έμποδίσωσι του να εκσπενδονίζῃ κατ' αὐτῶν ισχυρὰ λακτίσματα και να κραυγάζῃ εις γλῶσσαν, εν ή έγίνετο συχνὰ χοῆσις της λέξεως: *Goddam!*

— Εἶνε Ἀγγλος! έψιθύρισεν ο Πιεδούσης, όστις κατείχετο πάντοτε υπό τινος όρισμένης ιδέας. Μήπως εἶνε...;

— Περιμένε λιγάκι να σε δέσω, παιδί μου, έλεγεν ο Πήγασος, στρίψων σχοινίον περι τῆς κνήμας του αιχμαλώτου, όστις μετ' όλίγον κατέστη άνικανος να κινηθῆ. Εἶνε ένας κλέπτης Ἀγγλος, τον όποιον έπιασα που έβαζε το χέρι εις την τσέπη μίας γυναίκας, προσέθεσεν άπαντῶν εις έρωτηματικὸν βλέμμα του σύντροφου του. Ὑπερασπίσθηκε "σαν γάτα άπηλιπισμένη, και με όλα αὐτὰ κατορθώσαμεν ως το τέλος να τον νικήσωμε.

— Και ο άλλος; ήρώτησε λακωνικῶς ο Πιεδούσης.

— Μα την πίστιν μου! δὲν τον έσυλλογίσθηκα πλέον, διότι είχα όλον μου τον νοῦν εις αὐτόν τον λυσσασμένον.

— Ο Ἰγγλῆζος έκαμε τέτοιο θόρυβο που δὲν ήθελήσαμε να τον φέρωμε εις τον σταθμόν, εἶπεν εις κλητῆρ. Ο

κόσμος έμαζεύθη, και ήθελαν να του επιτεθοῦν, τότε...

— Θα τον βάλωμε μέσα 'σε μιάν άμαξα, διέκοψεν ο Πιεδούσης. Ὡς τὸσον όμως ήμπορούμε να τον ψάξωμε. Οι λωποδύται αὐτοὶ του Λονδίνου εἶνε πολὺ επιτήδειοι. "Αν τον αφήσωμε να γυρίση λιγάκι, εἶνε ικανός να πεταξῆ ο,τι εκλεψε εις τον γυρον, χωρίς να τον καταλάβωμε.

— Έμπρός λοιπόν τότε, επανέλαβεν ο άστυνομικός κλητῆρ.

Ο Πιεδούσης ήρχισε την εργασία μετὰ τάξεως και μεθοδικῶς. Προσδεμένος στερεῶς, και κρατούμενος δια στιβαρῶν χειρῶν, ο λωποδύτης δὲν ήδύνατο πλέον να κινηθῆ, άλλ' έξέμει χειμακρον βρετανικῶν ὕβρων.

Ο Πιεδούσης ήρχισε να εξαγάγῃ εκ της έφεστρίδος του άχρειοῦ τούτου τρεῖς αλύσεις, δυὸ ώρολόγια, και ήμισειαν δωδεκάδα βαλαντίων.

Η λεία όμως αὐτή δὲν ήτο οὐδὲν άπέναντι της ανακαλύψεως, ήν εκαμεν εντός μυστικοῦ θυλακίου της περισκελίδος του. Έξήγαγεν έξ αὐτοῦ κομψὸν χαροτοφυλάκιον, και εντός αὐτοῦ ὑπήρχεν ή φωτογραφία της δολοφονθείσης γυναικός!

[Ἐπειτα συνέχεια].

X. ΚΑΛΑΪΒΑΚΗΣ

Τὸ σημερον δημοσιευόμενον τρυφερὸν διήγημα του Γάλλου Ἀκαδημαϊκοῦ Ἰουλιου Κλαρτῆ άπεσπάσθη εκ του ἄρτι εκδοθέντος *Figaro Illustré*, έξ ου και άλλα θέλομεν άποσπάσει. Ἐλπίζομεν οτι οι αναγνώσταί μας θα εκτιμῶσι δεδόντας την εκάστοτε σπουδῆν μας πρὸς δημοσίευσιν τῶν νεωτέρων και καλλιτέρων άναγνωσμάτων.

Σ.Γ.Δ.

ΙΟΥΛΙΟΥ ΚΛΑΡΤΗ

ΤΟ ΣΙΓΑΡΟΝ

Ἰσπανικὸν Διήγημα.

Ναί, κύριε, ήταν τον καιρό του τελευταίου πολέμου του δὲν Καρλου. Ὅλη εκείνη ή χώρα των Βάσκων και τὰ περιχωρα του άγίου Σεβαστιανού, και τὰ βουνὰ εκείνα της Γκιποσκίας, έπιαν το αίμα και έννοιωσαν την μυρωδιὰ του μπαρουτιοῦ, για μῆνας, για όλόκληρους μῆνας. Θα 'τυχε να 'δῆτε πολλούς τοίχους μαυρισμένους και ξεχαρβαλωμένους έξω στην έξοχή.

Ναί; "Ε! λοιπόν αὐτοὶ ὅλοι οι τοίχοι ήσαν σπίτια που έξοῦσαν άνθρωποι εύτυχισμένοι.

Και τότε όλα έρείπια, για να μη 'ποῦμε καιμητήρια. Και όλα αὐτὰ από τον πόλεμο.

"Ἐπρεπε να 'δῆτε πως πολεμοῦσαν. Οι καρλισται από την μιὰ, και από την άλλη οι στρατιῶται της κυβερνήσεως της Μαδρίτης. Πί... πόσοι περάσανε νεκροὶ και πληγωμένοι σ' αὐτούς τους δρόμους. Οι εμφύλιοι πόλεμοι, α! με εἶνε τρομερὸν πράγμα οι εμφύλιοι πόλεμοι. Και άμα

σκεφθῶ πῶς ἔμπορεῖ κύριο πάλιν νὰ ξαναρχίσουν, ποίους τὰ ἔξερει; Εἶνε τόσῳ κουτοὶ οἱ ἄνθρωποι!

Καταλαβαίνετε, μὰς λένε ἕνα πρωί, πῶς ὁ δὸν Κάρλος ἔρχεται! τίποτε παραπάνω, τὸ παλιὸ προζύμι πιάνει, καὶ τοῦ σηκῶνονται οἱ χωρικοὶ στὸ ποδᾶρι, ἀρποῦν τὰ ὄπλα καὶ τρέχουν ἀπὸ πίσω του, νὰ ὁ στρατός. Γιὰ νὰ σοῦ φορέσουνε μιὰ ὄμορφη στολή, τὸ στρογγυλὸ καπελάκι γυρμένο στ' αὐτί, καὶ νὰ τρέχουν μετὴν σάλπιγγα στὰ χωριά καὶ ἀφοῦ σχηματίσουν τὰ ὄπλα τους πυραμίδες νὰ σοῦ ἀρχίσουν τὸ τραγοῦδι καὶ τὸ χορὸ μετὰ κορίτσια. Τοὺς ἀρέσει πάλι ν' ἀκοῦνε καὶ τῆς σφαίρας νὰ σφυρίζουν, ἐπειδὴ οἱ χωρικοὶ μας εἶνε ἀνδρεῖοι καὶ τρέχουν, δὲν τὸ ἔχουν τίποτε νὰ σκοτωθοῦν. Καὶ ἀφήνουν ὅλαις τῆς δουλειᾶς των.

Ἐπολεμοῦσαν κάθε ἡμέρα καὶ τρία χρόνια διαρκῶς. Κ' ἔβλεπες ὅλους αὐτοὺς τοὺς δρόμους γεμάτους ἀπὸ συμπατριώταις ποῦ ἦσαν ἔτοιμοι νὰ σκοτωθοῦν.

Ἐβύρετε τὴν ἱστορία τοῦ ἀποκλεισμοῦ τοῦ Μπιλμπάο ποῦ οἱ Καρλισταὶ τὸ εἶχαν πολιορκήσει τόσῳ στενά.

Ἦταν γιὰ νὰ ἐλευθερώσουν τὴν πόλιν, οἱ στρατιῶται τοῦ δὸν Κάρλου ἐκρατοῦσαν τὰ στενά, ἀπέκρουαν τὰς ἐφόδους καὶ ἐνικοῦσαν ὀλόκληρα στρατεύματα ποῦ ἐπήγαιναν κατ' ἐπάνω των. Ὁ καρλιστὴς ἀρχηγὸς ποῦ ἐδιοικοῦσε τὸ μέρος αὐτὸ ἐλέγετο Ζουκαράγας.

Ἦρως, κύριε. Παλαιὸς ἀξιωματικὸς τοῦ ἰσπανικοῦ στρατοῦ ποῦ ἔστειλε πίσω τὸ σπαθὶ του εἰς τὴν κυβέρνησιν καὶ εἶπε: «Δόσετε το εἰς ἄλλον γιὰ νὰ πολεμήσῃ ἐναντίον μου: τὸ σπαθὶ ποῦ ἔχω τώρα τὸ κρατῶ ἀπὸ τὸν βασιλέα μου.» Τριάντα χρονῶν, εὐμορφος, ὑψηλὸς καὶ ὑπερήφανος. Ἐφύλαττε τὰ ὄρη καὶ ἦτον ἀδύνατον νὰ τὸν διώξουν. Κάθε μέρα ἔστελναν κατ' ἐπάνω του τὰ καλλίτερα στρατεύματα, καὶ κάθε μέρα νέα στρατεύματα. Καὶ τὰ ἐβλέπαμε νὰ γυρίζουν πίσω ἐλασινὰ καὶ ἀφανισμένα, καὶ ἔλεγα: «Γιὰ δέτε, οἱ Ἰσπανοὶ σκοτώνουν τοὺς Ἰσπανούς.»

Ἄ! αὐτὸς ὁ Ζουκαράγας. Ἦ φήμη του ὀλοένα ἐμεγάλωνε. Καὶ ὁ κόσμος ἔλεγε: «Φαίνεται εἶνε ὁ Θεμᾶς Ζουμαλακαρέγλου ποῦ ἐξανάσθη.» Ὁ Ζουμαλακαρέγλου ἦτον, ξέριτε, ὁ ἀνδρειότερος εἰς τὸν ἄλλο πόλεμον τῶν Καρλιστῶν τὸν παλαιὸ καιρὸ. Ὡς καὶ τ' ὄνομά του τὸν ἐθύμιζε καὶ ἔκανε τὸν Ζουκαράγα σὺν ἄνθρωπον περκαμυθίου.

Ὁ στρατηγὸς ποῦ ἐδιοικοῦσε τὴν πόλιν Ἐρνάνη — ναί, ξέριτε ἐκεῖνη τὴν μικρὰν πόλιν ποῦ, καθὼς ἔλεγε προχθὲς μιὰ ἐφημερίδα, ὁ ποιητὴς σας Οὐγγὼ ἐπέρασε μικρὸς καὶ τὴν ἐθυμῶταν ἐπειτα ἀκόμη — ὁ στρατηγὸς λοιπὸν αὐτὸς ποῦ ἔστειλε νὰ κυριεύσουν τὰ στενά τοῦ Ζουκαράγα, ἐλυσοῦσε ἀπὸ τὸν θυμὸ του. Εἰς κάθε προσβολὴ ποῦ ἔκαμαν οἱ στρατιῶται, ἐγύριζαν ἄντροπιασμένοι πίσω, εἰς κάθε ἐξοδὸν καὶ μιὰ καταστροφὴ. Καὶ ἀφηναν τοὺς δρόμους γεμάτους νεκροῦς.

Ἐνα βράδυ εἰς τὴν πλατεῖα τοῦ Ἀγιουν-

ταμιέντο, ἐνῶ ἔβλεπε τοὺς στρατιώτας του νὰ γυρίζουν πίσω σιγὰ-σιγὰ, καὶ τὰ κανόνια τοῦ Ζουκαράγα νὰ βροντοῦν καὶ ὁ καπνὸς τους ν' ἀνεβαίνει ψηλὰ-ψηλὰ εἰς τὰ κοκκινισμένα βουνά, ὁ στρατηγὸς Γκάρρητω, μετὴν ἀσπρη του κεφαλῆ, ἔλεγε μετὰ τῆς γροθιαῖς κλεισμέναις καὶ ἀγριεμένα μᾶτια:

— Ἄ! αὐτὸς ὁ Ζουκαράγας, αὐτὸς ὁ ἄθλιος Ζουκαράγας. Δίνω τὴν ζωὴν μου γιὰ τὴν δικήν του καὶ σὲ κείνον ποῦ θὰ τὸν σκοτώσῃ μιὰ περιουσία.

Ἐκλαίει ἀπὸ τὴν λύπην του νὰ βλέπῃ τοὺς στρατιώτας του νὰ λυώνουν ἄν χιόνι ἀπάνω στὰ βουνά. Τοῦ ἐφαινόταν πῶς ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ στρατιῶται ἦταν παιδιὰ δικά του καὶ τοῦ τὰ σκότωναν. Ποιός; ὁ Ζουκαράγας, οἱ χωρικοὶ τοῦ Ζουκαράγα, οἱ Καρλισταὶ.

Δὲν εἶχε ἀποτελειώσει ὁ Γκάρρητω καὶ στὴν θέσιν ἐκεῖνη γεμάτη ἀπὸ στρατιώτας, ἐνῶ ἐπλάκωνε ἡ νύχτα, ἦρθε μπροστὰ στὸν στρατηγὸ ἕνας ἔμμορφος νέος καὶ τοῦ εἶπεν, ἐνῶ τὸν ἐκύτταζε καλὰ στὰ μᾶτια:

— Θὰ μοῦ δώσης ὅ,τι σοῦ ζητήσω, ἂν σκοτώσω τὸν Ζουκαράγα, ἐγώ;

— Καὶ ποίους εἶσαι σύ;

— Παιδὶ τοῦ τόπου, ὁ Ζουὰν Ἀρακλήλ.

Ἀνθρωπος ποῦ δὲν φοβᾶται ν' ἀποθάνῃ καὶ ποῦ ὠρίσθηκε νὰ γίνῃ πλούσιος.

Ὁ στρατηγὸς τὸν ἐκύτταζε καλὰ ἀπὸ τὴν κορυφὴ ὡς τὰ νύχια.

— Ἀφοῦ εἶσαι ἀπὸ τὸν Γκιπωζκόα, γιατί δὲν πᾶς εἰς τὸν στρατὸ τοῦ δὸν Κάρλου;

— Γιατί δὲν μὲ μέλλει γιὰ τίποτε σ' αὐτὸν τὸν κόσμον, ἐκτὸς ἀπὸ μιὰ γυναίκα ποῦ ἀγκπῶ.

— Τὴν ἀρραβωνιαστικὴ σου;

— Ἄν ἦταν ἀρραβωνιαστικὴ μου! ...

«Ὅχι, ἡ κόρη ἑνὸς χωρικοῦ πολὺ πλουσίου γιὰ μὲ, ποῦ θέλω χρήματα γιὰ νὰ τὴν πάρω.»

Ἦταν σ' ὅλο τὸν κόσμον γνωστὸς ὁ Ἀρακλήλ καὶ ὅλοι ἔξεραμε τὴν ἱστορίαν του καὶ τὴν ἀγάπην του γιὰ τὴν κόρη τοῦ μπάρμπα Σεγκερέ, πλουσίου γεωργοῦ ποῦ εἶχε τόσα κτήματα δικά του. Ὁ μπάρμπα Σεγκερέ κατοικοῦσε μετὰ τοῦ Ἐρνάνη καὶ τοῦ φρονιστοῦ τῆς Ἀγίας Βερβάρκας, ποῦ εἶδετε ἄμα ἤρχεσθε ἀπὸ τὸν Ἅγιον Σεβαστιανόν. Ἐπήγαινε δὲ χαρούμενος καὶ φουσκωμένος μετὰ τὴν κόρην του Πέπα εἰς τὴν λειτουργίαν καὶ τὰ πκηνυῖα.

Ἦταν τότε, εἰς τὸ Δογιόλα, ἐδῶ κοντὰ μας, ἕνα εὐμορφο παλληκάρι, ποῦ ἔτρεχε γύρω ἔς τῆς εὐμορφῆς κοπέλαις καὶ ποῦ εἶχε κάθε χάρι ἀπάνω του γιὰ νὰ τὸν ἀγαπήσουν ἢ κοπέλαις, μὰ ὅχι καὶ οἱ γονεῖοί τους. Ἦταν ὁ Ἀρακλήλ ποῦ ἐπῆγε εἰς τὸν στρατηγὸ Γκάρρητω νὰ τοῦ πῆ τὴν φιλοδοξίαν του.

Πάντα χαρωπός, ἄν βασιληᾶς, φρεσκοζυρισμένος καὶ μετὰ χέρι γυναικίον. Ἀλλὰ καὶ πάντα χωρὶς λεπτό: ἐζοῦσα εἶτε ἀπὸ κανένα στοιχίμα εἶτε ἀπὸ βραβεῖον.

Μιὰ μέρα εἰς τὸν Ἅγιον Σεβαστιανόν,

ἐνῶ οἱ ταυρομάχοι δὲν ἔμποροῦσαν νὰ σκοτώσουν ἕνα ταῦρο μαῦρο μετὰ κόκκιναις βούλαις ποῦ ἐκάπνιζαν τὰ ρουθούνια του, ὁ Ζουὰν Ἀρακλήλ ἄρχισε νὰ σφυρίζῃ ἀμέσως.

Τότε καὶ ὁ κόσμος καὶ οἱ ταυρομάχοι τοῦ φωνάζουν νὰ κατέβῃ αὐτός. Αὐτὸς μᾶτια μου, δὲν χάνει καιρὸ, πηδάει μέσα καὶ πέρνει τὸ σπαθὶ, ἐκεῖνο τὸ σπαθὶ μετὰ τὸ κοντὸ χέρι, ξέριτε, καὶ στέκεται μπροστὰ στὸν ταῦρο. Τὸν κυτταίζει, τὸν περιγελά, καὶ τοῦ χώνει μιὰ σὲ καλὸ μέρος ὅπως θῆκανε ὁ Τασσὲ ἢ ὁ Λαγκαρτέζος, καὶ τότε ἄν ὄγκος μποῦμ, μπάμ, βλέπεις τὸν ταῦρο καὶ πέφτει, ἐνῶ ὁ Ἀρακλήλ γυρίζει στοὺς ταυρομάχους καὶ λέει γελαστός: «Βλέπετε δὲ πῶς δὲν εἶνε κανένα δύσκολο πράγμα». Ἀλλὰ τὰ πράγματα δὲν ἐτελείωσαν. Οἱ ταυρομάχοι, θυμωμένοι γιὰ τὰ ζήτω καὶ τῆς φωνῆς ποῦ ἐχαιροῦσαν τὸν Ἀρακλήλ, τὸν περικυκλώνουν καὶ θέλουν νὰ τοῦ ζητήσουν ἰκανοποίησιν καὶ ἴσως ἴσως νὰ τοῦ παίξουν καὶ κανένα κακὸ παιγνίδι. Ἄ! ναί, μάλιστα, μὰ ἐκεῖνος δίνει μιὰ, πηδᾷ ἀπὸ πάνω τους καὶ φθάνει στὴν θέσιν του, ἐνῶ ἐκεῖνοι στέκονται ἄν χάχηδες. Τὸ βράδυ ἐκτυπήθη μετὰ ἕνα ἀπ' αὐτοὺς καὶ ἔφαγε μιὰ μαχαιριὰ κατὰσθηθα, ἀλλὰ σὲ δεκαπέντε μέραις ἦταν πάλι καλὰ καὶ ἔμποροῦσε νὰ σκοτώσῃ ἀκόμη ἕνα ταῦρο καὶ ἕνα ταυρομάχον μαζῶν.

Ὅταν εἶνε πληγωμένοι οἱ ταυρομάχοι μας, αὐτὸ ξέριτε, δὲν σημαίνει τίποτε γι' αὐτούς. Τὸ δέρμα τους τὸ ράβουν, τὸ κρέας ξαναγίνεται. Ἐκεῖ ποῦ τοὺς θαρρεῖς πεθαμμένους, σ' ἕνα μῆνα πάλι τοὺς ξαναβλέπεις μετὰ τὸ σπαθὶ στὸ χέρι. Τέτοιος ἦταν καὶ ὁ Ζουὰν Ἀρακλήλ. Σιδερένιος, ἀληθινὸς Βάσκος.

[Ἔπεται συνέχεια.]

ΑἶΘΙΟΠΟΣ

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

Ι. Γ. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΥ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Τόμος καλλιτεχνικώτατος ἐκ 342 σελίδων

μετὰ καλλιτεχνικοῦ ἐξωφύλλου

γραφέντος ὑπὸ τοῦ κυρίου

Θ. ANNINOU

ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΚΑΙ ΚΑΤΑΛΗΛΟΤΕΡΟΝ

ΔΩΡΟΝ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟ

Δι' ἀμφοτέρω τὰ φύλα διὰ πᾶσαν ἡλικίαν καὶ τάξιν.

Τιμὴ χρυσοδέτων διὰ τὸ ἐσωτερικὸν ἀρ. 4.

Ἄπλων μετὰ καλλιτεχνικοῦ ἐξωφύλλου » 3.

Διὰ τὸ ἐξωτερικὸν πληρωτέα εἰς φρ. χρυσῶ.

Παρακαλοῦνται οἱ ἔχοντες ἀγγελίαν νὰ ἐπιστρέψωσιν αὐτὰς τῶν κ. Ι. Γ. Τσακασιανῶ ἐνταῦθα, ἢ ἐν τῷ γραφεῖῳ ἡμῶν. Οἱ ἐπιθυμοῦντες δὲ ν' ἀποκτήσωσιν ταῦτα, ἄς πέμψωσιν τὸ ἀντίτιμον ἢ τῶν κ. Τσακασιανῶν, ἢ τῆ διευθύνσει τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων».